

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №5

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България, Добрич

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

53	ПЛЪТСКИЯТ ИЗБОР НА АВРААМ	3
54	ОБРЯЗВАНЕТО: ПЕЧАТ НА БОЖИЯ ЗАВЕТ С АВРААМ	7
55	БОГ ОБЕЩАВА СИН НА АВРААМ И САРА	12
56	АВРААМ ХОДАТАЙСТВА ЗА СОДОМ	17
57	РАЗРУШЕНИЕТО НА СОДОМ И ГОМОР	21

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

58	ПРЕВЪЗХОДСТВОТО НА ДУХОВНИТЕ ВРЪЗКИ	27
59	ПРИТЧАТА ЗА СЕЯЧА	31
60	НЯКОЛКО ИЛЮСТРАЦИИ НА БОЖИЕТО ЦАРСТВО	36
61	ОТХВЪРЛЯНЕТО НА ХРИСТОС И МЪЧЕНИЧЕСТВОТО НА ЙОАН..	40
62	ИЗПЪЛНЕНИЕТО С ЧУДЕСА СЛУЖЕНИЕ НА ХРИСТОС	46

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

63	ЛЮБОВТА И ЕДИНСТВОТО В ЦЪРКВАТА	51
64	МОЛИТВА И ПОСТ	54
65	СВЕТЩИНАТА И СВЕТСКИТЕ УДОВОЛСТВИЯ	57

Стих за запомняне: *"...нека държим непоколебимо надеждата, която изповядваме, защото е верен Оня, Който се е обещал"* (Евреи 10:23)

Текст: Битие 16:1-16

От времето, когато Бог призова Авраам да излезе от бащиния си дом в Ур Халдейски, той ходеше с Бога в святост и съвършено покорство. Дотук Авраам поддържаше взаимоотношението си с Бога неопетнено. Обаче тази благочестива тенденция беше прекъсната от един злополучен инцидент, който е във фокуса на нашето учение тази седмица.

Думата 'плътски' е образувана от латинската дума 'in carne', което значи, 'в плътта'. Да бъдеш плътски значи да си воден от желанията на плътта. Авраам се вслуша в погрешния съвет на жена си, Сара, да влезе при слугинята й. Макар и в напреднала възраст, по-рано Бог им беше обещал дете, чрез което ще бъдат благословени всички земни нации. Но годините минаваха и Сара не можеше повече да издържа укора на безплодието:

"А Сарайя, жената на Аврама, не му раждаше деца; но, като имаше слугиня, египтянка, на име Агар..." (стих 1)

И тя посъветва мъжа си:

"Виж сега, Господ не ми дава да раждам; моля ти се влез при слугинята ми; може би ще придобия чадо, чрез нея" (стих 2)

Авраам и Сара имаха болезнена нужда от деца. Тогава те потърсиха начин да се сдобият с наследник със собствени усилия, неодобрени от обичайните закони по това време. Като Адам (**Битие 3:6**), Авраам послуша грешния съвет на жена си.

Неопетненото ходене на Авраам с Бога, което го поставяше рамо до рамо с Енох, който ходи неотклонно с Бога, беше помрачено от един миг на неблагоприятие.

"И тъй, след като Аврам беше преживял десет години в Ханаанската земя, Сарайя Аврамовата жена, взе слугинята си Агар, египтянката, и я даде на мъжа си Аврама да му бъде жена. И той влезе при Агар и тя зачна" (стихове 3,4)

Въпрос 1: Защо Сара посъветва мъжа си да придобие деца чрез нейната слугиня?

ПРИЧИНИ ЗА ПЛЪТСКИЯ ИЗБОР

(Исая 28:16; Лука 21:19; 1 Царе 13:8-14; 2 Петрово 1:5-6; Яков 5:7-11)

Авраам направи плътски избор под натиска на жена си. Нуждата, която имаха, го накара лесно да се съгласи. Вярващите трябва винаги да са нащрек, когато имат

някоя много належаща нужда; противникът винаги може да се възползва от това и да планира тяхното падане от благодатта в блатото.

Нетърпението е друга причина, поради която хората правят плътски избор. Сара беше нетърпелива и така взе погрешно решение, което по-късно атакува собствената ѝ позиция като сънаследник с Авраам на Божието обещание. Божието Слово казва: **"Който вярва ... не ще прибърза да бяга"** (Исаия 28:16, KJV) и **"Чрез твърдостта си ще придобиете душите си"** (Лука 21:19). Помним Саул, първият цар на Израел. Неговото нетърпение му коства царството.

"И чака седем дена, според определеното от Самуила време; а понеже Самуил не беше дошъл в Галгал, и люде се разпръсваха от него, затова рече Саул: Донесете тука при мене ... И щом свърши принасянето на всеизгарянето, ето, Самуил дойде ... Но сега царството ти няма да трае" (1 Царе 13:8-14)

Хората притискаха Саул и той стана нетърпелив. Търпението е християнска добродетел, която всяко Божие дете трябва да развива у себе си (**2 Петрово 1:5-6**). Християните трябва да внимават за външен натиск, който може да ги подтикне да вземат нещата в свои ръце. В дните на Сара безплодието се е считало за проклятие и това трябва да я е поставяло под силния натиск на подигравателите. Когато в живота на вярващия се умножат светските грижи, това ще отклони погледа му от Господа.

Друга причина за плътския избор са плътските сравнения – "да бъда като другите". Винаги е най-тъмно преди зазоряване. Мнозина губят надежда, точно когато решението на техния проблем е само на една ръка разстояние. Апостол Павел писа: **"спасението е по-близо до нас сега, отколкото, когато изпърво повярвахме"** (Римляни 13:11). Господ Исус каза: **"Но който устои до край, той ще бъде спасен"** (Матей 24:13). Трябва да вземе и Йов, като пример за търпение.

Въпрос 2: Изброй причините, поради които някои вярващи правят плътски избор.

СЪВЕТ КЪМ ХРИСТИЯНСКИТЕ СЪПРУГИ (Битие 3:1-7; 3 Царе 21:1-13; Йов 2:1-10)

Жените трябва да бъдат водени от божествена мъдрост, когато съветват своите съпрузи. Ева, Езавел и жената на Йов са позорни примери. Сара, в това учение, даде съвет, който противоречеше на откритата им съвършена Божия воля за техния живот. Съпрузите-християни, от друга страна, би трябвало да знаят кога съвета на съпругите им е в разрез с божествения стандарт и твърдо да застанат на страната на благочестието.

ПЛЪТСКИЯТ ИЗБОР И НЕГОВИТЕ ПОСЛЕДСТВИЯ

Авраам взе необмислено решение. Подтикът да се втурне в аферата със Сарината слугиня без водителство от Духа, не беше от Бог. Ето само няколко примера на хора, които направиха плътски избор с тежки последствия: Адам, Давид, Дина, Ровоам, Самсон, Гиезий и Юда.

Решението на Адам да яде от забранения плод доведе цялата човешка раса под робството на греха и игото на страданията. Прелюбодеянието на Давид с Витсавее

донесе Божието осъждане над целия Израил. Неразумната разходка на Дина при моавските дъщери доведе до нейното обезчестяване. Решението на Ровоам да бъде суров с израилтяните, в разрез със съвета на старейшините, му костваше Северното царство. Решението на Самсон да си вземе жена измежду филистимските дъщери, въпреки несъгласието на родителите му, го доведе до загуба на силата му и, в крайна сметка, на живота му. Решението на Гиезий да вземе тайно подарък от Нееман, в разрез с волята на господаря му, му донесе проказа. Решението на Юда да предаде своя Учител, Господ Исус Христос, за тридесет сребърника, го доведе до осъждане на душата му.

Въпрос 3: Какви са последствията от плътския избор?

В случая с Авраам, плътският му избор го доведе до отклоняване от първоначалния Божий план. След като зачена Агар, Сарината слугиня, стана надменна и непокорна. Авраам беше пренебрегнал закона и загуби достойнството си. Той, който трябваше да упражнява строг контрол над безочието на слугинята, беше изгубил авторитета си! Грехът отслабва влиянието и властта на водача, такъв е резултатът и ако сгреша в отсъждане на провинение. Давид, който беше смел пред Голиат, трепереше пред Натан на своя собствена територия, защото беше съгрешил.

Въпрос 4: Покажи от опита на Авраам как грехът отслабва влиянието и авторитета на водача?

ЯЗВИТЕЛНИЯТ ЕЗИК В ДОМОВЕТЕ С ПОЛИГАМИЯ

(1 Царе 1:1-7; Битие 30:1-8,14,15; 37:1-4; 2 Царе 13:1-15, 23-32)

***"Тогавя Сарайя рече на Аврама: Поради тебе ми дойде тая обида. Дадох слугинята си в твоите обятия; а като видя, че зачна, аз станах презряна в очите ѝ. Господ нека съди между мене и тебе. А Аврам рече на Сарайя: Ето, слугинята ти е в ръката ти; стори с нея, както ти се вижда угодно"* (Битие 16:5-6)**

Отношенията между Авраам, Сара и Агар са типични за полигамните семейства. Те се характеризират с препирни, завист, замеряне с думи, съперничество, злословене и т.н... Фенина провокираше Анна, която беше нейна съперница в дома на Елкан.

Полигамията беше едно от злочестите последствия от падението на човека. Тя е отклонение от Божия стандарт. Мирната дорук атмосфера в дома на Авраам се разруши, поради неговото отклонение от изявената му Божия воля. Семейната лодка беше разклатена. Това беше като буря в чаша вода. Отклонението от Божията воля винаги води бури, както стана и в живота на Йона. Този, който сее вятър, ще пожъне вихрушка (**Осия 8:7**). Все пак Авраам постъпи зряло в отговор на препирните на своята съпруга. Той не ѝ отвърна със същото. **"Мек отговор отклонява от ярост, а оскърбителната дума възбужда гняв"** (Притчи 15:1).

Въпрос 5: Спомени някои проблеми, свързани с полигамията.

ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ НЕПОКОРСТВОТО И БОЖИЯТА МИЛОСТ

(Битие 16:4-6; Лука 15:11-16; Второзаконие 21:18-21; Битие 16:7-11; Изход 33:19)

"Прочее, Сарайя се отнасяше зле с нея, така щото тя побягна от лицето ѝ" (Битие 16:6)

Агар изпита неимоверни страдания, защото не се покори на господарката си. Тя побягна в пустинята и наистина това беше 'пустинно' преживяване за нея. Децата, които са избягали от дома си, винаги имат да разказват истории за нищета, бедности и лишения. Павел увещаваше слугите да се покоряват на господарите си (**Ефесяни 6:5**). Но въпреки това, в Божието отношение към Агар, ние виждаме доказателство за Неговата милост и любов. В Неговото ненадминато състрадание, Той изпрати ангела Си при Агар. Ангелът ѝ каза да се върне при господарката си и да ѝ се покори. Липсата на покорство е една от главните причини за разцепленията, разколите и умножаването на църковните деноминации днес. Поучително е да отбележим, че ангелът не назова Агар 'Аврамова жена', а 'Сараина слугиньо' (**Битие 16:8**). Небето не одобри нейното съединяване с Авраам. Моногамията е единственият тип женитба, който Бог одобрява. Валидността на този факт се удостоверява и от първата брачна двойка в Библията (**Битие 2:18,24**). Бог показа милост на Агар и ѝ даде обещание.

Ангелът каза, че детето ѝ ще бъде див мъж, който ще вдига ръка срещу всекиго. Отклонението от Божията воля често оставя белези, които не минават с времето. Исмаил беше син, роден чрез плътски усилия. Той стана родоначалник на арабските народи, които и до ден днешен остават източник на постоянно противопоставяне на евангелието.

Въпрос 6: Какви опасности характеризират отклонението от Божията воля?

Агар нарече кладенеца, при който я срещна ангелът Господен, **'Беер-Лажай-Рой'**, което означава **'Кладенец на Живия, Който ме вижда'** - Всеприсъстващия, Всезнаещ Бог. Божията милост се простря и към нея. Това показва всеобщата Божия благодат към цялото човечество. И макар езичниците да са изключени от пълното Божие благословение, пак Бог и до днес показва благоволение към Агар и детето ѝ, въпреки грешката на Авраам и Сара.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Солунци	2	Естер	8
Вторник	..	3	..	9-10
Сряда	..	4	Йов	1
Четвъртък	1 Тимотей	1	..	2
Петък	..	2	..	3
Събота	..	3	..	4
Неделя	..	4	..	5

Урок
№ 54

ОБРЯЗВАНЕТО: ПЕЧАТ НА БОЖИЯ ЗАВЕТ С АВРААМ

Стих за запомняне: "Ето Моят завет, който трябва да пазите между Мене и вас и потомците ти след тебе: всеки между вас от мъжки пол да се обрязва" (Битие 17:10)

Текст: Битие 17:1-27

Ходенето на Авраам с Бога започна когато той беше призван да напусне отечеството си и да отиде в земята, която Бог му покаже. Неговото незабавно покорство е предизвикателство за нас. По-късно, обстоятелства свързани с неплодието на Сара, го подтикнаха към противни деяния. Например, той слезе в Египет, без да потърси лицето на Бога. Там той представи на египтяните жена си Сара само като своя сестра. После, следвайки съвета на Сара, той взе слугинята й Агар като втора жена. Връзката между Авраам и Агар доведе до раждането на Исмаил, но не и без конфликти в дома им след забременяването на Агар (**Битие 16:1-6**).

Нашият текст днес ни разкрива Божието желание да изпълни обещанията, които по-рано беше дал на Авраам при неговото призоваване. Той призова Авраам към едно обновено общение - съвършеното ходене пред Него. Бог установи завета Си с Авраам чрез обрязване кракожието на плътта на всеки от мъжки пол в дома му. Авраам получи новото си име (старото му име беше Аврам - 'баща'). Той щеше да бъде баща на много нации. Бог обеща да го наплоди, да му даде ханаанската земя за вечно притежание и да бъде негов Бог. Жена му Сара щеше да му роди син. Отново можем да се поучим от отговора на Авраам. Той се обряза заедно с Исмаил и всички мъже в дома му в същия ден, в който Бог му говори за завета.

Въпрос 1: Какви бяха противоречията в живота на Авраам, преди призоваването му към съвършено ходене с Бога?

Обрязването на сърцето или опитността на освещението е нещо, което Бог желае за всеки вярващ. Святото ходене с Бог сега и във вечността не е възможно без тази опитност. Години по-късно, чрез Мойсей, Бог даде обещание на вярващите, че ще обреже сърцата им.

"Господ твоят Бог ще обреже сърцето ти и сърцето на потомството ти, за да любиш Господа твоя Бог с цялото си сърце и с цялата си душа, та да живееш" (Второзаконие 30:6)

СЪВЪРШЕНОТО ХОДЕНЕ
(Битие 17:1; Левити 20:26; Второзаконие 7:6; 13:4; 18:13;
2 Летописи 16:9; Матей 5:48)

При установяването на завета си с Авраам Бог постави условие за морална чистота. Авраам беше призван да поддържа едно по-близко общение с Бога.

"В начало Бог създаде небето и земята" (Битие 17:1)

Бог не наложи тези изисквания просто така. Бог беше сложил началото на чудесен план за спасение, който щеше да засегне дори неродените. Всички семейства по земята трябваше да бъдат благословени чрез Авраам. Израел, Божият избран народ, произхождаше директно от Авраам. Също и Спасителят на цялото човечеството, обещан от Бог (**Битие 3:15**), трябваше да дойде по линията на Авраам. Онези, които са били забележително използвани от Бог в която и да е епоха, са били хора на абсолютно посвещение, изцяло отдадени на Неговата кауза. В Авраам ние виждаме човек, изцяло предаден на Божията цел. Затова не е чудно, че той се е радвал на такова интимно общение с Всемогъщия.

Въпрос 2: Защо Бог призова Авраам да ходи съвършено пред Него и какъв беше отговорът на Авраам?

Израилтяните бяха призвани няколкократно при пътуването им в пустинята да се отделят за Бога чрез водене на свят живот. Израил беше Божията перла и святостта трябваше да отличи Божия народ от заобикалящите ги идолопоклоннически езически народи.

"И бъдете свети на Мене; защото Аз, Иеова съм свет, и ви отделих от племената за да бъдете Мои" (Левити 20:26)

Това, което се очакваше от Авраам тогава, се изисква и от всички вярващи днес. Последователите на Исус трябва да бъдат посветени на Бог, водейки свят живот. Свидетелството на християнина ще бъде опетнено и служението му ще бъде безплодно, ако той не излъчва Христов подобен живот и любов в този бързо израждащ се свят. Както Авраам, при спасението си ние влизаме в заветно взаимоотношение с Бога. За да се радваме напълно на всички привилегии от изкуплението си, Бог ни призовава към по-високото ниво на святостта.

След Божието изявление, **"Аврам падна на лицето си" (Битие 17:3)** – знак за покорство на Божията воля. Праведността е неизбежният резултат от изкуплението. Ние трябва да обновим взаимоотношенията си с Бога, за да си осигурим свят живот **"през всичките си дни" (Лука 1:75)**. В тези полседни времена Бог търси хора, на които да може да възложи отговорни задачи. Въпросът е: Бог може ли да разчита на тебе?

ЗАВЕТЪТ С АВРААМ

(Битие 17:2-4,7,9-14,23-27; 21:4; Изход 4:24-26; Исус Навиев 5:2-9; Деяния 15:1; Римляни 2:25-28)

Белегът на завета, който Бог направи с Авраам, беше плътското обрязване. Това беше вечен завет, който Авраам и неговите потомци трябва да пазят във всичките си поколения. Всеки от мъжки пол, който беше живял една седмица в този свят (т.е. осем дни и повече), трябваше да се обреже съгласно изискванията на завета. Нито един мъж не правеше изключение.

"Да обрязвате кракожието на плътта си; и това ще бъде знак на завета между Мене и вас. Всяко мъжко дете между вас във

всичките ви поколения, като стане на осем дни трябва да се обрязва, както роденото у дома ти, така и онова, което не е от твоето потомство, купено с пари от някой чужденец. Непременно трябва да се обрязва и роденият у дома ти и купеният с парите ти; и Моят завет в плътта ви, ще бъде вечен завет..." (Битие 17:11-13)

Авраам се обряза сам, обряза също Исмаил и всички мъже в неговия дом. Исаак, обещаният му от Бога син, също беше обрязан след неговото раждане. Евреите спазваха тази наредба във всичките си поколения. Синът на Мойсей също беше обрязан по пътя му към Египет. Бог заповяда на израилтяните за втори път да се обрежат, когато те бяха пред Ерихон. Дори Господ Исус беше обрязан на осмия ден, съгласно заповедта.

Обрязването, което беше белегът на Авраамовия завет с Бога, стана нещо престижно за юдеите. Те често гледаха отвисоко на езичниците, които, разбира се, бяха необрязани. Давид беше дълбоко наскърбен, когато необрязаният Голиат хвърли презрение върху войските на Живия Бог (**1 Царе 17:26**). На хълма Гелвуе Саул помоли оръженосеца си да го убие с меча: **"Тогаво Саул каза на оръженосеца си: Изтегли меча си, та ме прободи с него, за да не дойдат тия необрязани та ме прободат и се поругаят с мене. Но оръженосецът му не прие, защото много се боеше. Затова Саул взе меча си та падна върху него"** (1 Царе 31:4).

Въпрос 3: Какъв беше белегът на Авраамовия завет с Бога?

Въпрос 4: Спомени трима други библейски персонажи, с които Бог прави завет, и опиши белезите на всеки от тези завети.

В ранната църква темата за обрязването доведе до някои разисквания. Някои проповедници от Юдея учеха, че обрязването е необходимо условие за спасението на братята. След много дебати църковните старейшини постановиха, че вярата в Исус Христос е тази, която прави и езичници, и юдеи праведни пред Бога.

По-късно, в посланието си към Римляните, апостол Павел обяснява, че обрязването ползва само ако обрязаният пази Божия закон. Неподчинението на Авраамовите потомци спрямо Божиите заповеди води до унищожаване на завета и прави невалидно тяхното обрязване.

Като църква ние научаваме, че спазването на религиозни догми и църковни наредби, без вътрешна благодат за промяна, никога няма да препоръча нашия живот пред Бога.

БЛАГОСЛОВЕНИЯТА НА ЗАВЕТА

(Битие 17:2-8,15-22; 21:1-3; 2 Коринтяни 5:17; Псалми 33:12; Матей 8:11)

Заветът между Бог и Авраам донесе многочислени благословения над него и дома му.

Първо: името му беше променено от Аврам - 'възвишен баща', в Авраам - 'баща на множество'. Той щеше да бъде невероятно преумножен и щеше да стане баща на много народи. Бог произнесе над него необичайна плодовитост, включваща царе, които щяха да произлязат от него. Подобно и когато човек влезе в заветно

взаимоотношение с Бога при новородението, в живота му стават някои сигурни промени. Точно както името на Авраам беше променено, природата на спасения човек бива трансформирана. Старите неща преминават и всичко става ново. Спасената душа става 'необичайно плодovита', тъй като сега тя е свързана с Исус Христос, истинската Лоза (**Йоан 15:1,4-5**). Нейната новооткрита вяра, заедно с вярното свидетелстване за Христос, ще доведат много души при Бог. Растящият, пълен с Духа вярващ, може да стане духовен баща на хиляди.

Второ: Бог обеща на Авраам и потомството им да бъде с тях завинаги. Той щеше да бъде техен Бог:

"И ще утвърдя завета Си между Мене и тебе и потомците ти след тебе през всичките им поколения за вечен завет, че ще бъда Бог на тебе и на потомството ти след тебе" (Битие 17:7)

Това стана най-голямото от всички благословения, произнесени над Авраам. Библията казва: ***"Блажен оня народ, на когото Бог е Господ; Людете, които е изброил за Свое наследство" (Псалми 33:12)***. Впоследствие, по един специфичен начин, Бог започна да се идентифицира с Авраам и Израел като нация. Той стана познат като ***"Бог на Авраам" (Битие 26:24), "И Господ стоеше над нея, и каза: Аз съм Господ, Бог на баща ти Авраама, и Бог на Исаака; земята на която лежиш ще дам на тебе и на потомството ти" (Битие 28:13), "Рече още: Аз съм Бог на баща ти, Бог Авраамов, Бог Исааков, и Бог Яковов. А Моисей затули лицето си, защото се боеше да погледне към Бога" (Изход 3:6), "След това дойдоха Моисей и Аарон и казаха на Фараона: Така говори Йеова, Израилевият Бог: Пусни людете Ми, за да Ми пазят празник в пустинята" (Изход 5:1)*** и т.н... Исус говори за много хора, които ще са заедно с патриарсите в Небето:

"Но казвам ви, че мнозина ще дойдат от изток и запад, и ще насядат с Авраама, Исаака и Якова в небесното царство" (Матей 8:11)

Това благословение се разпростря и над всички християни. Ние се наричаме по името на нашия ГОСПОД. Ние сме духовни израилтяни и чада на Авраам чрез вяра (**Галатяни 3:7-9**). Колкото за Авраам и неговото потомство, Бог се показва към тях като вседостатъчен Бог. Той ги пазеше, освобождаваше ги от враговете им, воюваше в техните битки и ги поддържаше по време на пътуването им в пустинята.

Днес, като вярващи, мисълта, че Йеова е наш Бог, ни води до иеята за любовта Му към нас, присъствието Му с нас, мира Му в нас и утехата Му над нас както в този свят, така и в бъдещия. ГОСПОД е наш Пастир и Снабдител. Нещо повече, ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?

Трето: Бог даде на Авраам и потомците му цялата ханаанска земя за тяхно вечно притежание. Бог промени името на Авраамовата жена от Сарая в Сара и й обеща да премахне от нея укора на безплодието - тя щеше да роди син, когото щеше да нарече Исаак. Божият завет трябваше да бъде утвърден също и с Исаак. Исмаил, синът на Авраам от Агар, щеше също да бъде благословен, плодоносен и преумножен, но не по завета с Авраам.

Въпрос 5: Изброй някои от благословенията, които Бог произнесе над Авраам и потомците му.

**НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ОБРЯЗВАНЕ НА СЪРЦЕТО
(Битие 17:23,27; Деяния 7:51; Римляни 2:29; 2 Коринтяни 7:1)**

Покорството на Авраам при обрязването на целия му дом, като започна от себе си, поставя предизвикателство пред днешните вярващи ревностно да търсят нещо много по-важно от физическия акт на обрязване на плътта - обрязването на сърцето или опитността на освещението. Обрязването на плътта е добро, но обрязването на сърцето е онова, което има стойност пред Бога. Павел писа: **"но юдеин е тоя, който е такъв вътрешно; а обрязване е това, което е на сърцето, в дух, а не в буквата; чиято похвала не е от хората, а от Бога"** (Римляни 2:29).

Въпрос 6а: Обясни накратко колко важно е обрязването на сърцето.

Въпрос 6б: Как можем днес да получим това преживяване?

Стефан, първият християнин-мъченик, обвини своите слушатели за упоритостта и необрязаните им сърца, независимо от това, че се идентифицираха с Авраамовото потомство. Това подчертава колко важна е опитността на освещение за всеки член на църквата днес. Първоначалната ни опитност при спасението не е достатъчна да поддържа нашето ходене с Бога.

Авраам се покори на Бога да изпълнява всички условия на завета. Вярващите трябва да се посветят на Исус, Който очиства и освещава сърцата ни. Християните се намират под по-добър завет, с по-добри обещания. Заповедта да се води свят живот не се отнася само за поколението на Авраам. Всеки, който ще общува с Бога днес и във вечността, трябва да бъде чист в дух, душа и тяло. Това е дрехата от бял висон - дрехата на праведност, която ни дава достъп през перлените порти в края на нашето земно пътуване.

Въпрос 7: По какъв начин Новият Завет превъзхожда завета на Бог с Авраам?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Тимотей	5	Йов	6
Вторник	..	6	..	7
Сряда	2 Тимотей	1	..	8
Четвъртък	..	2	..	9
Петък	..	3	..	10
	..	4	..	11
	Тит	1	..	12

Урок БОГ ОБЕЩАВА СИН НА АВРААМ
№ 55 И САРА

Стих за запомняне: "Има ли нещо невъзможно за Господа? На определеното време ще се върна при тебе, до година по това време и Сара ще има син" (Битие 18:14)

Текст: Битие 18:1-15

В предишната глава Авраам обряза всеки от мъжки пол в дома си като белег на вечното заветно взаимоотношение между него и Бог, от една страна, и между него и неговите потомци, от друга страна. В днешния пасаж обещанията, дадени преди на Авраам, бяха напомнени отново. Сара, която от своя страна беше участник в благословенията върху Авраам, този път чу с ушите си произнасянето на обещанието. Бог винаги действа по един балансиран начин. Той работеше и 'от двата края' - и с мъжа, и с жената, за да утвърди обещанието Си за тях, които трябваше скоро заедно да достигнат епохалното благословение - раждането на син. Господ беше говорил по недвусмислен начин с Авраам по тази тема в предишната глава: **"После Бог каза на Авраама: Не наричай вече Сарайя жена си Сарайя (т.е. Моя княгиня), но Сара (т.е. Княгиня) да бъде името ѝ. Аз ще я благословя, още и син ще ти дам от нея; да! ще я благословя, и тя ще стане майка на народи; царе на племена ще произлязат от нея"** (Битие 17:15-16).

ХРИСТИЯНСКОТО ГОСТОЛЮБИЕ

(Битие 18:1-8; Евреи 13:1-3; Римляни 13:7; Деяния 20:35; Римляни 12:8; Галатяни 6:9-10; 2 Петрово 1:5-9)

"След това Господ се яви на Авраама при Мамвриевите дъбове, когато той седеше при входа на шатрата си в горещината на деня. Като подигна очи и погледна, ето, трима мъже стояха срещу него; и като ги видя, затече се от входа на шатрата да ги посрещне, поклони се до земята" (Битие 18:1-2)

В свободното си време Авраам беше така духовно бдителен и духовното му зрение беше толкова изострено, че веднага забеляза приближаването на тези гости от Небето - Господ и два ангела. Той учтиво ги поздрави и настойчиво ги умоляваше да почакаят за малко, докато той незабавно се зае лично да наглежда приготвянето на царско угощение за тях. След това той благодарно стоеше край тях, докато те се наслаждаваха на храната си. Тук Авраам прояви оня вид гостоприемство, който се очаква от вярващите. Красотата на вярата се изявява най-добре, когато проявяваме

гостолюбие и милосърдие един към друг. Апостол Петър, вдъхновен от Святия Дух, увещава: **"прибавете на вярата си добродетел... на благочестието си братолюбие"** (2 Петрово 1:5,7). Гостолюбието е на път да изчезне в днешно време поради стиснатост, фалшиви и претенциозни 'братя', които излизат само, за да изиграят нищо неподозиращите си жертви. Но независимо от тези проблеми, от вярващите се очаква да показват любов и топлота към своите гости, особено на близки вярващи.

"Да не ни дотегнува да вършим добро; защото, ако се не уморяваме, своевременно ще пожънем. И тъй, доколкото имаме случай, нека струваме добро на всички, а най-вече на своите по вяра" (Галатяни 6:9-10)

Въпрос 1: Обясни как вярващите днес могат на практика да проявяват гостолюбие?

Да бъдем гостолюбиви е един от онези принципи, относно които Бог не ни е дал алтернатива.

"Не забравяйте гостолюбието; понеже чрез него някои, без да знаят, са приели на гости ангели" (Евреи 13:2)

Християнското отделяне не е същото като личната изолация и снобското поведение. От вярващите се очаква топло да общуват с всички хора, като крайната цел на общението им с тях винаги трябва да бъде да ги достигнат със светлината на евангелието.

"Вие сте виделината на света. Град поставен на хълм не може да се укрие. Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата" (Матей 5:14-16)

Във взаимоотношенията си един вярващ трябва да съблюдава етичните норми, нрави и обичаи, които са в съгласие с писанията (**Римляни 13:7**). Ще бъде силно противоестествено за вярващия да не проявява милосърдие и гостолюбие.

Поучителна е също и веригата, по която се предаваха заповедите в дома на Авраам. Сара беше наблизо, за да получи указания от мъжа си. Въпреки че слугите си имаха определени задължения, нещата не бяха напълно оставени в техните ръце. Сара си имаше своя роля, която с радост изпълняваше. Тя е пример за всички християнски жени днес.

"Защото така някога и светите жени, които се надяваха на Бога, украсяваха себе си, като се покоряваха на мъжете си; както Сара се покоряваше на Авраама и го наричаше господар. И вие сте нейни дъщери, ако правите добро и не се боите от никакво заплашване" (1 Петрово 3:5-6)

Въпрос 2: Каква, според тебе, е ролята на жената в дома ѝ?

ОБЕЩАНИЕ ЗА СИН **(Битие 18:9-11; Римляни 4:17-18; Евреи 11:12; Матей 19:26)**

Речникът описва обещанието като гаранция, че нещо ще се случи. То също е декларация към даден човек, която му дава право да очаква или да изисква изпълнението на изрично упоменатите действия. То е обвързване от страна на този, който реализира обещанието и може да се разчита на него. Документираното обещание може да бъде предложено като доказателство в съда.

Един християнски автор пише: *"няма начин да бъде разбран Бог, обвързващ се със задължение спрямо едно от Неговите творения, освен чрез Неговите обещания... да вярваш без обещание е все едно да правиш предположения... да се надяваш без обещание е все едно да изискваш дълг, който никой не ти дължи"*.

След почивката, небесните пратеници попитаха за Сара, за да се убедят, че е наблизо и ги чува, и тогава Господ прогласи божествените вести:

***"И рече Господ: До година по това време Аз непременно ще се върна при тебе и, ето, жена ти Сара ще има син. А Сара слушаше от входа на шатрата, която беше зад него"* (Битие 18:10)**

Както можеше да се очаква, това обещание звучеше невероятно, като се има предвид биологичната възраст на двойката. Авраам беше на 99 години, а Сара - на 89 години. Сара, до това време, не беше раждала нито веднъж, а освен това беше вече и в менопауза. По-труден случай за забременяване не може да се измисли. Писанието сбито и безпристрастно описва състоянието им като замъртвяло (**Евреи 11:12**). От човешка гледна точка положението беше безнадеждно. Но това нямаше значение за Бог. Стойността на обещанието се крие в стойността на този, Който Го дава. Бог е по-велик ***"Който съживява мъртвите, и повиква в действително съществуване онова, което не съществува"*** (Римляни 4:17). С Него ***"всичко е възможно"*** (Матей 19:26).

Въпрос 3: Колко благонадеждни са Божиите обещания пред лицето на враждебни обстоятелства и видимо забавяне?

БОЖИЕТО ОБЕЩАНИЕ И ЧОВЕШКИТЕ РАЗСЪЖДЕНИЯ

Един християнски автор го обяснява така: *"Обещанието е основата върху която ходи вярата, но чувствата и причините са патериците, на които слабата вяра разчита твърде много... Силна е онази вяра, която може да прегази неправдоподобностите и невъзможностите, които се изправят срещу изпълнението на обещанието."*

Основанието за надежда в изпълнението на обещанието не е в тебе или в обстоятелствата, но във вярата в Божието Слово. Каквото и да е обещал Бог, Той е силен да го изпълни. Той не може да се провали и да не извърши доброто, което е обещал. Днес вярващите ще направят добре да отместят погледа си от техните

проблеми или обстоятелства и да се фокусират върху Бога. Християнинът трябва да отхвърли проблема с ограничението и неверието и да се държи за Божии обещания, които никога не се провалят.

Въпрос 4: Винаги ли Божиите обещания и човешките разсъждения биват съвместими?

ПОРИЦАВАНЕ НА НЕВЕРИЕТО
(Битие 18:12-14; 2 Царе 7:1-20; Лука1:5-20; Йоан 20:19-29)

"И тъй Сара се засмя в себе си, като думаше: Като съм остаряла ще има ли за мене удоволствие, като и господаря ми е стар?"
(Битие 18:12)

Сара чу обещанието за син като беше до вратата на шатъра си. Звучеше твърде хубаво, за да е вярно; тя моментално се вцепени и даде простор на неверието, смеейки се вътре в себе си. Неверието е последното нещо, което се очаква от християнина, тъй като то не дава почит на Бога. Неверието е противоречие с живота на вяващия. Сара твърде скоро забрави Бог, Който **(1)** ги изведе от Ур халдейски със силна мишца **(Битие 12:1-5)**; **(2)** порази Фараон и дома му с голяма язва заради нея **(Битие 12:14-20)**; **(3)** даде им победа в битката при Дан **(Битие 14:13-16)**; **(4)** и им обеща многократно потомство, многочислено като земния пясък **(Битие 13:14-16; 15:1-6; 17:1-5; 15-19)**.

Въпрос 5: Спомени някои значими намеси на Бог в Авраамовото семейство, които Сара забрави в своето неверие.

Да проявяваме неверие е все едно да ограничаваме силата на Бог, при което Неговата мощ намалява в нашите умове, а нашите проблеми стават все по-големи.

Освен това, то е все едно да наречем Бога лъжец. Но Библията казва: **"Бог не е човек та да лъже, нито човешки син та да се разкае; Той каза, и няма ли да извърши? Той говори, и няма ли да го тури в действие?"** (Числа 23:19).

Въпрос 6: Какво на практика означава неверието в Божието Слово или в Неговите обещания?

Сара беше изправена лице в лице с нейното неверие:

"А Господ рече на Авраама: Защо се засмя Сара и каза: Като съм остаряла, дали наистина ще родя? Има ли нещо невъзможно за Господа? На определеното време ще се върна при тебе, до година по това време и Сара ще има син" (Битие 18:13-14)

Бог винаги се разочарова, когато вярващите проявяват неверие. Той желае ние да излъчваме вяра всеки път, когато Неговите обещания идват към нас. Неговите обещания са "Да!" и "Амин!". Те никога не пропадат. В Божия календар има време за изпълнение на всяко обещание в живота на вярващия и Неговото време винаги е най-доброто. Минаването на времето не може да направи невалидни Неговите добри обещания за нашия живот. Затова и Господ пре-подтвърди Неговото обещание към Сара – **"Сара ще има син" (Битие 18:10).**

САРА СИ ВЪЗВРЪЩА ВЯРАТА В БОГА (Битие 18:15; Евреи 11:11,33)

Божие порицание на Сариното неверие прониза със страх сърцето ѝ и тя импулсивно излъга, за да замаскира греха на неверие: **"Тогавя Сара, понеже се уплаши, се отрече, казвайки: Не съм се смяла" (Битие 18:15).** Повечето от лъжите са продукт на един или друг вид страх. Но как ще се скрие безумния от Бога? Псалмистът заявява: **"Ти познаваш сядането ми и ставането ми; Разбираш помислите ми от далеч... и самата тъмнина не укрива нищо от Тебе, а нощта свети като деня; За Тебе тъмнината и светлината са безразлични" (Псалми 139:2,12).** Най-мъдрото нещо, което може да направи един смъртен е да познае своя грях и престъпление и да се покае, поправяйки пътищата си **(Псалми 32:5; 51:3).**

Бог не подмина просто така деянието на Сара: **"А той каза: Не е тъй; ти се засмя" (Битие 18:15).** Тогавя ѝ стана ясно, че не може да скрие нищо от Бога, и смаяна и скърбяща тя се предаде на покаяние. Тя бързо се върна в пътя на вярата, осъзнавайки, че това е божествено предопределение, което не би могла да промени. Не е чудно, че в крайна сметка Святия Дух казва за нея: **"С вяра и сама Сара доби сила да зачне в преминала възраст, понеже счете за верен Този, Който се бе обещал" (Евреи 11:11).**

Въпрос 7: В светлината на проявеното от Сара неверие, как се обяснява свидетелството на Святия Дух за нея в Евреи 11:11?

Ако днешните вярващи повярват в непроменящите се Божии обещания за техния живот, те скоро ще видят изявата на Неговата сила в тяхната ситуация.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Тит	2	Йов	13
Вторник	..	3	..	14
Сряда	Филимон	1	..	15
	Евреи	1	..	16
	..	2	..	17
	..	3	..	18
	..	4	..	19

Четвъртък		
Петък		
Събота		
Неделя		

Урок
№ 56

АВРААМ ХОДАТАЙСТВО ЗА СОДОМ

Стих за запомняне: "И Авраам се приближи и рече: Ще погубиш ли праведния с нечестивия?" (Битие 18:23)

Текст: Битие 18:16-33

В 18 глава на Битие ние разгледахме посещението на тримата странници у Авраам. По-късно в тези странници разпознахме Господ и двама ангели (**Битие 18:22; 19:1,15-16**). Божествените посетители прогласиха две послания: първото беше за раждане, а второто за смърт. Посланието, което касаеше раждането на Исаак, изучавахме в миналия урок, а това, което беше свързано със смърт и унищожение, е тема на днешния ни урок. Авраам, Божият приятел, имаше привилегията да разбере предварително за неизбежното изливане на Божия гняв над Содом и Гомор, поради тежестта на тяхното нечестие и грях.

Въпрос 1: Кои бяха тримата мъже, посетили Авраам?

Невероятно е да знаем, че Всемогъщият може да споделя намеренията Си с човека. И не само това, този урок разкрива, че Божият съд над моралното падение на човека не става безразсъдно, но след внимателно проучване.

В случая, Авраам се намеси чрез ходатайство в търсене онова приемливо ниво на праведност в Содом, което би отменило изливането на Божия гняв над тях. Но фактите против тях натежаха на везните. Дори десет праведника не можаха да се намерят в Содом. Когато Бог приключи разговора с Авраам, нищо друго не можеше да се очаква, освен **"едно страшно очакване на съд и едно огнено негодуване, което ще изпояде противниците"** (Евреи 10:27). Този урок поставя пред нас, вярващите, предизвикателството, не само да ходатайстваме за грешниците, но и да излезем вън и да им проповядваме евангелието, преди чашата на тяхното нечестие да се напълни догоре и присъдата им да стане неминуема.

АВРААМ ПРИДОБИ БЛАГОВОЛЕНИЕ ДА УЗНАЕ СЪДБАТА НА СОДОМ (Битие 18:16-22; Псалми 25:14; Амос 3:7; Притчи 15:3; Битие 6:12-13)

Посещението на небесните пратеници у Авраам, при дъбравата Мамре, беше специално събитие за неговия дом. След като им показа сърдечно гостолубие, включващо вечеря, Авраам съпроводи своите гости (Господ и двамата ангела) по пътя им към Содом. Този, на пръв поглед незначителен акт, му даде възможност да получи откровение от Бог за надвисналото над Содом унищожение.

"И Господ рече: Да скрия ли от Авраама това, което ще сторя, тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и

**чрез него ще се благословят всичките народи на земята?"
(Битие 18:17-18)**

Господ Йеова не можа да не сподели с Авраам това, което беше намислил да направи. Това не беше по искане на Авраам. Той дори не знаеше за това. Защо тогава получи това откровение? Има много причини.

Първо и най-важно: той получи тази информация по благодат. Можем да го оприличим на Ной, който подобно **"придоби Господното благоволение"** (Битие 6:8) и беше предупреден от Бог за идващия Потоп, който щеше да унищожи света (Битие 6:13).

Второ: Авраам беше в заветно взаимоотношение с Бога и беше станал Негов близък приятел (Битие 17:1-19). Затова и Бог му разкри тайната Си: **"Наистина Господ Йеова няма да направи нищо без да открие Своето намерение на слугите Си пророците... Интимното благоволение на Господа е с ония, които Му се боят, и ще им покаже завета Си"** (Амос 3:7; Псалми 25:14). Вярващите също са наречени приятели на Господ Исус Христос (Йоан 15:14). Ако сме верни, Бог със сигурност ще ни открие тайните Си.

Трето: чрез завета, който Бог склучи с Авраам (Битие 17гл.), той стана глава на Старозаветната Църква и скоро щеше да стане баща на много народи. Беше нужно Авраам да знае съдбата на Содом, за да обяснява на хората от неговото време, защо слиза Божият гняв над хората. Това е и дълг на Новозаветната Църква - да предупреждава за Божия гняв над грешниците в този свят и да ги умолява да се покаят.

Четвърто: Бог Сам беше споменал за способността и готовността на Авраам да предаде здравото учение на членовете на своето семейство. И това беше още една причина за откровението, което получи.

"Защото съм го избрал, за да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане с Авраама онова, което е говорил за него" (Битие 18:19)

Въпрос 2: Защо, според тебе, Бог разкри съдбата на Содом и Гомор на Авраам?

Коментарът на Господ относно умението на Авраам да заповяда на наследството си **"да пазят Господния път"**, подчертава необходимостта да предаваме библейската истина на децата си, още докато са малки, чрез правила и примери. Християните, които са закърмени със здравото учение, са като къщи, построени на солидна основа и като дървета с дълбоки корени; те издържат изпитанията на бурите.

ОСНОВНИЯТ УРОК ЗА ДИСЦИПЛИНА И НАКАЗАНИЕ

Йеова щеше да разруши Содом и Гомор, защото техните грехове станаха чрезмерни. **"И рече Господ: Понеже викът на Содома и Гомора е силен и, понеже грехът им е твърде тежък, ще слеза сега и ще видя дали са сторили напълно според вика, който стигна до Мене; и ако не, ще узная"** (Битие 18:20-21). Греховете на содомците бяха ужасяващи. Сърцата им бяха напълно отдадени да вършат зло (Еклизиаст 8:11).

Въпрос 3: До къде беше стигнал грехът на жителите на Содом и Гомор?

При все, че беше ясно, че содомците са ужасни грешници, все пак Бог, използвайки разбираем за Авраам език, му каза, че отива да провери действителното състояние на тяхната греховност. Бог беше видял всичкото зло, което се вършеше в Содом и Гомор, защото нищо не е скрито от Него (**Притчи 15:3**). Все пак, за да даде юридическо основание за праведността на Своите действия, тук Бог разкри на човека моралната логика и фактическия процес, през който минаваше, за да вземе решение.

Това е велик урок за църквата. Праведните и почтени водачи трябва да основават лидерските си решения, касаещи съгрешаващи църковни членове или работници в църквата, на внимателно и задълбочено проучване. Никое окончателно решение не трябва да се взема на базата на лекомислени твърдения. Трябва да има реални факти, преди някой да бъде обвинен. Двамата мъже (т.е. ангелите), отидоха да проучат нещата в Содом, докато **"Авраам стоеше пред Господа"** (стих 22) да ходатайства за Содом.

Въпрос 4: Какви необходими стъпки трябва да предприемат църковните водачи, преди да наложат дисциплинираща мярка на някой църковен член или работник в църквата?

ПЛАМЕННОТО ХОДАТАЙСТВО НА АВРААМ ЗА СОДОМ (Битие 18:23-32; Езекиил 22:30)

Щом чу за участта, която щеше да сполети Содом и Гомор, Авраам не само продължи да стои пред Бога, но се и приближи още по-близо до Него, като приятел и недостоеен слуга, за да ходатайства за тях. **"И Авраам се приближи и рече: Ще погубиш ли праведния с нечестивия?"** (стих 23). Фактът, че Господ изостана от двамата ангела, даде възможност на Авраам да ходатайства за Содом. Ходатаят има за цел да изяви Божията праведност и милост. Той е готов да умолява: **"И като потърсих между тях мъж, който би издигнал ограда и би застанал в пролома пред Мене заради страната, та да я не разоря, не намерих"** (Езекиил 22:30).

Авраам беше бърз и настойчив ходатай. Той ходатайстваше дързостно и вярваше с простичка вяра. Той не отправяше глупави дръзки думи към Бога, а ходатайстваше в смирение и благоговение пред Него **"Може да има петдесет праведника в града; ще погубиш ли мястото, не ще ли го пощадиш, заради петдесетте праведника, които са в него?"** (стих 24). Авраам знаеше, че праведността е в основата на Божия съд. Той може би си е мислел, че в Содом и околните му селища ще се намерят най-малко петдесет праведника, които да оправдаят тяхното съществуване. Но петдесет праведника не се намериха. Когато Авраам продължи да привежда доводи, за да бъде пощаден Содом, виждаме, че Бог се отнесе с благодатна снизходителност към неговите молби. От началото до края на Авраамовото ходатайство Бог показа на Авраам, а следователно и на цялото човечество, че съдът над цялата земя е справедлив.

В края на краищата, Той няма да накаже праведния с нечестивия. Бог не се радва да разрушава. Местата, където Той намира праведни, ще бъдат пощадени. Авраам беше човек изпълнен с любов към хората. Молбата му беше изпълнена с благородство. Той не се молеше само за Лот и семейството му в Содом. Той ходатайстваше за целия Содом. Това ни учи, че ние, като християни, не трябва да ограничаваме нашите молитви само до нас и нашите близки, но да включваме и други хора с техните най-разнообразни нужди. Ние трябва да ходатайстваме за личности, групи и нации, които са на ръба на унищожението.

Дълг на вярващите е да се молят за спасените (**Римляни 10:1**); за гонените (**Матей 5:44; Лука 23:24; Деяния 7:59-60**); за доброто управление над на нашите народи (**2 Летописи 6:38**); за царете и за всички управници (**Ездра 6:10; 1**

Тимотей 2:1-4); един за друг (Яков 5:16); за Църквата (1 Солунци 5:23; Йоан 17:9-11,15-20,24); за работата на благовестието (Колосяни 4:3-4; Ефесяни 6:18-20).

Ние ще видим по-добри резултати, ако спрем да критикуваме и да осъждаме братята и сестрите си, националните си лидери, християнските служители, членовете на семействата си и грешниците около нас и започнем да ходатайстваме за тях.

Въпрос 5: *Що е ходатайство, защо е необходимо и за кого трябва да ходатайстват вярващите?*

БОГ НАИСТИНА УДОВЛЕТВОРИ ВСИЧКИ МОЛБИ НА АВРААМ (Битие 18:23-32; 1 Йоан 5:14)

Случайният читател на нашия текст може да остане с впечатлението, че Авраамовото ходатайство се провали. Но това не е така. Бог удовлетвори всички негови искания до последната запетая. Авраам искаше първо да бъде сигурен, че Бог няма да унищожи праведния с несправедния. Бог не престана да удовлетворява Авраамовите молби, докато Авраам не спря да иска. Това е успех. **"И увереността, която имаме спрямо Него е това, че, ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша"** (1 Йоан 5:14). Авраам сваляше все повече и повече броя на праведниците, които така и не се намериха в Содом, докато стигна до десет, и вероятно съвестта му божествено го е възпряла да спре до тази цифра. Такъв беше и случая с Еремия, когато Бог възпря ходатайството му за Юда, поради техните грехове (Еремия 7:16,20). Фактически, Авраам трябваше да открие, че в Содом нямаше дори и един праведен човек, освен племенника му Лот със семейството си. Това трагично състояние на нечестие се доказва от написаното в **Битие 19:4-5**, където всички жители на Содом, млади и стари, се събраха в нечестивото си дело срещу ангелите. Този урок ни учи, че **първо**: ние, като вярващи, сме свободни в молитва да докоснем трона на благодатта (**Евреи 4:16**); **второ**: ние трябва да се молим непрестанно (**1 Солунци 5:17**); **трето**: ние трябва да се молим съгласно Божията воля, било открита ни в писанията или чрез водителството от Святия Дух (**1 Йоан 5:14, Еремия 14:11**); **четвърто**: ходатайството е мотивирано и поддържано от силата на любовта и състраданието.

Въпрос 6: *Изброй някои забележителни качества на Авраам като ходатай, на които се възхищаваш.*

Авраам беше дълбоко загрижен за съдбата на содомците. Освен това, той знаеше, че неговият племенник Лот беше там със семейството си. Авраам го обичаше. Въпреки че Лот може би беше наранил чувствата му при егоистичния акт на тяхното разделение, той му беше простил и дори го беше избавил по време на войната между царете (**Битие 14:14-16**). Както и да е, пред лицето на предстоящото унищожение, само ходатайство би помогнало. Той ходатайства с цялата си мощ, и наистина, според Божието обещание, праведните жители на Содом, Лот и неговото семейство, бяха избавени. Бог не унищожава праведния с нечестивия (**Битие 19:14-17,27-29**).

Въпрос 7: *Кои фактори подхранват ходатайството?*

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин	вечер

Понеделник	Евреи	5	Йов	20
Вторник	..	6	..	21
Сряда	..	7	..	22
Четвъртък	..	8	..	23-24
Петък	..	9	..	25-26
Събота	..	10	..	27
Неделя	..	11	..	28

Урок *РАЗРУШЕНИЕТО НА СОДОМ И ГОМОР*
№ 57

Стих за запомняне: "Даже ръка с ръка да се съедини, нечестивият няма да остане ненаказан" (Притчи 11:21)

Текст: Битие 19:1-29

Содом и Гомор и до днес се изправят като кули-близнаци – паметник на изключителния бунт и безсрамното нечестие на човека, които, въпреки Божието дълготърпение, си навлякоха необикновеното осъждане на Всемогъщия. С огнения съд, който се изля върху тях, Небесата сякаш предупреждават и призовават към обуздание всеки, който счита Божия закон за нещо маловажно или потъпква безнаказано святите Му правила.

Размишлявайки върху строгостта на наказанието, което се стовари върху тези два града, един християнски писател споделя: "Ослепителните пламъци на Содом и Гомор сложиха печат върху цялото библейско повествование. Те станаха нарицателно име за наказание от Господа. Историята от Битие се споменава под една или друга форма във **Второзаконие 32:32**; в **Амос 4:11**, в **Исаия 1:9**; **13:19**, в **Еремия 49:18**; **50:40**, в **Езекил 16:46-56**, в **Софония 2:9** и **Плачът на Еремия 4:6**. Нашият Господ Исус употреби тази история не веднъж, за да илюстрира наказанието, което очаква онези градове, където Словото Му беше проповядвано напразно... (**Матей 10:15**; **11:24**; **Лука 10:12**; **17:29**). Петър във **2 Петрово 2:6** и Юда в **Юда 7стих** също се позоваха на тази история. В **Откровение 11:8**, града на греха духовно беше наречен Содом... така че пламъците му и до днес горят..."

Със сигурност, една толкова значима история, преповтаряна от библейските писатели и в Стария, и в Новия Завет, не бива да бъде просто отмината. Още повече, че тя беше едно от двете събития, на които нашия Господ Исус Христос се позоваваше, когато искаше да опише идещия съд (другото събитие беше Потопът по времето на Ной). Затова ще направим добре, ако внимателно разгледаме духовното приложение на страховитото унищожение на Содом и Гомор. Докато четем, нека да спираме от време на време и да се молим.

ИЗРАЖДАНЕТО НА ПРАВЕДНИЯ В ИЗРОДЕНОТО ОБЩЕСТВО
(**Битие 19:1-3**; **Притчи 14:12**; **Матей 16:26**; **1 Коринтяни 15:33**)

Битие 18 глава завършва с ходатайството на Авраам за Содом. **19 глава** започва с пристигането на небесните пратеници в извратения град. Щом влязоха, забелязаха Лот, седящ при градската порта. Местоположението на Лот и натъженото му лице бяха добър индикатор за духовното му състояние.

Лот стоеше при портите: гърбът му беше обърнат към града, а лицето му гледаше необятната зеленина навън, откъдето приближаваха двама пътници. Определено, Лот започваше да осъзнава, че изборът на тези добре напоявани Йордански полета, беше грешка от негова страна. След като егоистично напусна благочестивия Авраам, Лот

започна да разбира, че се е заселил в една помийна яма на духовно и морално разложение. Библията добре го е казала: **"Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт"** (Притчи 14:12).

Изборът на Лот на видимо проспериращия Содом се беше превърнал в духовен кошмар. Той сложи началото на стремително спускане по наклона на духовното самодоволство. Определено, Лот знаеше, че няма да спечели от престоя си в Содом. Въпреки това, на Лот му беше твърде трудно да вземе категорично решение да скъса с това упаднало общество. По-късно му се наложи да плати скъпо за своето духовно непостоянство. Християните трябва да бъдат внимателни. Докато седим при портите на Содом, които са определени за унищожение, ние няма да можем да напредваме духовно. Нито пък ще можем да просперираме материално.

Въпрос 1: Какво научаваме от затрудненото положение на Лот в Содом?

Лот беше склонен да толерира злите обитатели на Содом и техния безбожен начин на живот. Това самодоволство доведе до трагедия в семейството му, същото чака и семейството на всеки вярващ, който прави компромиси. Днес има много вярващи, които, подобно на Лот, излагат семействата си на гибелни влияния и безбожно обкръжение за жалки "трохи" от земен комфорт или успех. Такива вярващи със сигурност навличат на семействата си бедствия, които иначе могат да бъдат избегнати. Например, да поразсъждаваме за гибелното и извратено влияние на Содом върху семейството на Лот. **Първо:** самият Лот се превърна в безхарактерен и безучастен вярващ. **Второ:** неговата жена стана напълно светска последователка на Йехова, заинтересована само от материалното. **Накрая:** дъщерите на Лот станаха дяволски, разпуснати, безсрамни, безбожни, напълно покварени млади дами, преминали обучението на Содомската школа на греха и срама.

Родители християни, заради какво или заради кого излагате децата си на опасност, докато вие изгубвате духовните си сетива в сляпо преследване на мамона? Забравихте ли думите на Господа: **"Понеже какво ще се ползува човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? или какво ще даде човек в замяна на живота си?"** (Матей 16:26).

Въпрос 2: Избройте какви опасности грозят семействата ни, ако ги излагаме на безбожни влияния?

Благочестивото възпитание е крайно важно за семейството. Лот израстваше в благочестивия дом на Авраам, където членовете на семейството биваха наставлявани в Господния път (**Битие 18:19**). Начинът, по който Авраам изграждаше семейството си, очевидно включваше личния пример. В предните уроци Авраам беше пример за възторжено и щедро гостолубие.

Тъй като Лот беше възпитан в дома на Авраам, той също притежаваше добродетелта на гостоприемството. В началото на 19 глава го виждаме как той настойчиво кани двамата странници да пренощуват в дома му. Той не само великодушно ги покани, но също и щедро ги нагости. По-късно, когато ангелите го избавиха, това добро дело го постави в позицията на единствения човек в Содом, заслужаващ спасение. Бог винаги ще възнагради всяко добро дело на Неговите светии, било тук или във вечността (**Матей 25:31-40; Евреи 6:10**).

ПОКВАРАТА И РАЗТЛЕНИЕТО В МЪРТВИЯ СОДОМ
(**Битие 19:4-11; Римляни 11:26-27; Юда 7; Откровение 21:8;**
Еремия 6:15)

"А преди да си легнат те, градските мъже, Содомските жители, млади и стари, всичките люде от всякъде, обиколиха къщата" (Битие 19:4)

Разтлението в Содом беше повсеместно, беззаконието и насилието бяха фокусът, който ги обединяваше. От всички краища на града надойдоха хора и наобиколиха къщата на Лот. Грехът не познава расови или професионални бариери. Дори и възрастта не оказваше възпиращ ефект върху произвола и насилието в този покварен град. Старият и младият се носеха еднакво по течението на греха. И техният много необичаен грях, беше най-осъдителния и най-скандалния от всички грехове – содомията или хомосексуализмът. С нагли обиди и безсрамна настойчивост жителите на Содом в един глас крещяха срещу Лот: **"Где са мъжете, които дойдоха у тебе тая нощ? Изведи ни ги да ги познаем"** (Битие 19:5).

Понесени в стремителния поток на противното си болестно състояние (**Римляни 1:26-27**), жителите на Содом се осмелиха да осквернят дори небесните пратеници. Това само показва дълбочината на покварата, в която бяха потънали. Хората, които се предават на нечистота сами подписват заповедта за тяхното вечно осъждане.

Бог се отвращава от аморалното държание. Разпуснатото поведение е неприемливо за Него. Поради това Той е дал цялото писание, пълно с предписания срещу всяка форма на аморалност (**Изход 20:14; Левит 18:20,22; Второзаконие 5:18; Марк 7:21-23; Деяния 15:29; 1 Коринтяни 6:9-10**). Предупрежденията на Писанието срещу аморалността достигат своята кулминация в **Откровение 21:8**, когато Бог рисува картината на вечното наказание на всички, които не са се покаяли от аморалността си.

Содомците не се посвениха да изявят безсрамното си желание, а крещяха с пълен глас: **"Изведи ни ги да ги познаем" (стих 5)**. И когато Лот, в отчаян опит да защити гостите си, предложи дъщерите си да проституират, за да удовлетворят страстите им (**стихове 7 и 8**), те само се раздражиха още повече.

Не можем да отменим това предложение на Лот, без да го осъдим. Истина е, че от две злини, трябва да изберем по-малката, но от два греха не трябва да избираме нито единия. Никога не трябва да правим зло, заблуждавайки се, че по този начин ще излезе нещо добро. При все, че по това време беше обичай човек да защити гостите си на всяка цена, мисълта на Лот да изложи дъщерите си на осквернение, показва колко закоравен към греха е станал той самият в този нечестив град. Поради това, че Лот беше станал духовно хладък (въпреки че не вършеше грях, той правеше компромиси с грешниците), когато се изправи пред предизвикателство за неговата вяра, той избра пътя на най-малкото съпротивление. Ти огъваш ли се и превиваш ли се, когато настанат трудни изпитания?

Слабоватият протест на Лот ни най-малко не промени закоравените сърца на содомците. Те бяха склонни да приложат и насилие, за да изпълнят плана си: **"Но те рекоха: Махни се... ей сега на тебе ще сторим по-голямо зло, отколкото на тях. И насилваха премного човека, Лота, и приближиха се да разбият вратата" (стих 9)**.

Содомците, заробени от греховното желание, бяха глухи за гласа на разума, мъртви към всякакво чувство и удавени в нечестие. Онези, които стават безочливи в греха си, като правило демонстрират непокаян дух, което ще ги доведе окончателно до тяхната погибел.

"Засрамиха ли се, когато извършиха мерзости? Не, никак не ги досрамя, нито са знаели да почервеняят; затова ще паднат между падащите, ще бъдат повалени, когато ги накажа, казва Господ" (Еремия 6:15)

Библията недвусмислено заявява: **"Човек, който често е изобличаван, закоравява врата си, внезапно ще се съкруши и то без поправление" (Притчи**

29:1). Ако поправката не поправя, значи няма поправление. Чашата на содомското нечестието беше пълна. Осъждението беше неизбежно.

ОПРЕДЕЛЕНОТО УНИЩОЖЕНИЕ НАД ОСЪДЕНИТЕ ГРЕШНИЦИ
(Битие 19:12-14; Откровение 16:9,11; Римляни 12:2; Йоан 9:4;
Псалми 126:5-6; Матей 9:36)

Въпреки че содомците усетиха сянката на надвисналото Божие наказание, те отказаха да се покаят. По-скоро те проявиха демонична склонност към греха (**стих 11**). Това е характерна черта на грешниците от всяка епоха, които, заслепени и закоравени чрез измамния блясък на греха, отхвърлят предложената им от Бога милост и вместо това се поругават с Царя на небето и земята. Предреченото поведение на грешниците по време на Голямата скръб доказва горното твърдение.

Виждайки, колко упорити са содомците в техните грехове, ангелите наредиха на Лот да потърси роднините си, за да бъдат спасени. Това беше уникална възможност за Лот да проповядва благата вест. Със същия дълг Бог е натоварил всеки вярващ. От нас се очаква да направим всичко, което е по силите ни, за да спасим грешниците, които са около нас. Лот излезе вън по нареждането на ангелите, за да предупреди роднините си. За съжаление содомците се отнесоха към предупреждението на Лот лекомислено и пренебрежително. На тях им се струваше, **"че той се шегува"** (**стих 14**). Има няколко причини за този неадекватен отговор.

Първо: Лот беше духовно хладък през цялото време на престоя си в Содом. Няма нито един запис за някой грешник от Содом, който той е обърнал към правдата. Животът на Лот беше лишен от светлината, която можеше да накара содомците да зажаднеят за праведност. Истинските вярващи трябва да бъдат **"солта на земята"**, където и да се намират. Солените вярващи карат другите да зажаднеят за извора на Живата Вода. **Второ:** поради самодоволство си, свидетелство на Лот за Бога вече не беше правдоподобно. Той беше един 'безцветен' вярващ, който лесно се сливаше с окръжаващата го среда и така ставаше безполезен за Божията работа (**Матей 5:13**). Заради неговото духовно състояние, когато най-накрая реши да се изправи, вече никой не го слушаше. Истината е, че всеки, който възнамерява да промени своето общество в името на Бога, трябва да реши и да има смелостта първо той да бъде променен.

"И недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено" (Римляни 12:2)

Трето: благовестването на Лот пропадна, защото той много закъсня. Докато ядеше и пиеше с хората в Содом, докато търгуваше с тях, той имаше възможност да ги води към праведност. Но той не го направи. Когато имаше голяма възможност да им проповядва спонтанно благовестието, той забравяше за нуждата им от спасение. Не е чудно, че когато най-сетне той изяви благата вест, те я отхвърлиха. Както Библията ни казва, за всичко си има време (**Еклисиаст 3:1**). Нашето мото и движеща сила при евангелизирането трябва да бъдат думите на нашия Господ: **"Аз трябва да върша делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи"** (Йоан 9:4).

Четвърто: Лот излезе да евангелизира, но най-силният му стимул за това си оставаше подбуждението на ангелите. Той не беше подтикнат от вътрешно убеждение и не носеше товар в сърцето си, който да го принуди да спаси обречените содомци. Макар че Лот издигна глас: **"Станете, излезте из това място, защото Господ ще съсипе града"** (**стих 14**), той говори на зетьовете си и на дъщерите си, но в гласа му липсваше съпътстващо видение. Той имаше послание, но нямаше милост. Най-добрият вид евангелизъм, който стопява закоравените сърца на грешниците, поражда отвращение от греха в живота им и подбужда към покаяние, е състраданието, родено

от любовта към тях (**Псалми 126:5-6; Матей 9:36**). Не свидетелствай просто, защото така е редно. Достигни изгубените с благовестието, защото ги обичаш и искаш да ги видиш спасени. Посей в праведност. Пожъни в милост.

Накрая: Жителите на Содом бяха толкова закоравени в греха, че изобщо не оцениха последното за тях предложение да се покаят от греховете си и да живеят. Много скоро те щяха да бъдат наказани с огненото негодувание, което щеше да падне върху техния аморален град. Днес, мнозина, които при все че многократно са били предупреждавани чрез верни Божии служители, пак продължават в техните грехове, се носят стремглаво към сигурна погибел. Да си припомним пак: **"Човек, който често е изобличаван, закоравява врата си, внезапно ще се съкруши и то без поправление"** (Притчи 29:1).

Въпрос 3: *Дай четири причини за негативния отговор на содомците на Лотовото благовестие.*

Въпрос 4: *Какво трябва да е мотото ни, когато излизаме да евангелизираме?*

СПАСЕНИЕ ПО БОЖИЯ МИЛОСТ

(**Битие 19:15-29; Йов 31:3; Псалми 11:6; Евреи 4:1; 1 Петрово 4:17-18; Тит 3:5; Яков 5:16; 1 Солунци 5:9**)

Точно както Бог предупреди, денят за разплата със Содом и Гомор най-сетне дойде. Но преди да дойде унищожението, Лот беше изведен на безопасно място. Ангелите му заповядаха да си тръгне от този обречен град заедно с жена си. Лот не вършеше делата на содомците и, в светлината на Божията справедливост, не биваше да бъде наказан като тях. Все пак, за да избегне участието на непокаяните грешници, той трябваше да побегне към прибежищния град в планината. Днес Христос е нашият прибежищен град (**Числа 35:11**).

Въпреки неизбежната опасност и настоятелното подканване от страна на ангелите, Словото свидетелства, че Лот **"се бавеше"**. Той се беше окопал толкова дълбоко в Содом, че му беше трудно да се откъсне от този опозорен град. Днес има много вярващи, които въпреки че осъзнават жалкото си духовно състояние, всеки път отлагат решението за промяна; такова двоумение по отношение на покорството към Божието Слово произхожда от фалшивата притегателна сила на материалните неща около нас. Двата ангели буквално изтеглиха Лот от Содом (него и семейството му), **"понеже Господ го пожали"** (**Битие 19:16**). Колко напомня това на нашето състояние като вярващи? Ние сме спасени само по Божията милост. В **стих 17** ангелите отново повтарят на Лот да бяга за живота си, при това с по-ясно указание: **"Бягай за живота си; да не погледнеш назад, нито да се спреш някъде в цялата тая равнина; бягай на планината"**. Бог изигра Своята роля в спасението ни, като ни даде възможността да се избавим. Наш дълг след това е да се покорим дословно на Неговите указания. Те са прости, с цел да не бъдем погълнати с грешниците.

Тъкмо Лот беше вече в безопасност, **"Господ изля върху Содом и Гомор сяр и огън от Господа от небето. Той разори тия градове и цялата равнина, всичките жители на градовете и земните растения"**. Праведният беше пощаден от участието на нечестивия. По подобен начин светиите ще бъдат грабнати от този свят преди Голямата скръб. Както ни показват **24 и 25 стих** Бог беше пряк автор на ужасното разорение, сполетяло двата града. Този, Който би трябвало да бъде Спасител, стана унищожител за всички онези, които отхвърлиха Неговото спасение.

Въпрос 5: *Кои фактори изиграха роля при спасението на Лот?*

Онези, които имаха необичайно влечение към чужда плът, бяха унищожени от необичаен огън. Да, Бог има безгранична милост, Той не бърза да се разгневи и е ревностен да прощава. Но когато ние си играем с Неговата милост и продължаваме да съгрешаваме, Той става **"огън пояждащ"**, вместо избавящ Спасител. Вместо да ни оправдае, Той става наш Съдия, когато ние отхвърляме предложената ни от Него милост.

"Но жена му, след него, погледна назад, и стана стълб от сол" (стих 26)

Трагедията на Лотовата жена доказва верността на аксиомата: *'можеш да извадиш светския човек от света, но не можеш да извадиш света от светския човек'*. Все още привлечена от блясъка и златото на Содом, жената на Лот нямаше желание напълно да се обърне от греха. Нейната участ е записана за наше предупреждение (**Лука 17:32**). Както примерът на Содом е предупреждение за грешниците да се обърнат от тяхната неправда, така и примерът на Лотовата жена е предупреждение за праведните, да не се обръщат от праведността си (**Езекиил 3:20; 33:13**). Пред душата на вярващия винаги стои опасността да отпадне от вярата. **"И тъй, понеже ни остава обещание да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би да се открие, че някой от вас не е достигнал до нея"** (Евреи 4:1). Вместо да се обръщаме назад, нека, като Павел, да се фокусираме на предстоящата пред нас награда (**Филипяни 3:14**).

"И тъй, когато Бог разоряваше градовете на тая равнина, Бог си спомни за Авраама и изпрати Лота изсред разорението, когато разори градовете, дето живееше Лот" (Битие 19:29)

В този, заключителен за днешното ни учение стих, ние виждаме важността на ходатайството. Минавайки през изказванията на Лот в **13, 14 и 19 глави на Битие**, ние лесно заключаваме от неговите дела, че той не е някакъв изключителен вярващ, достоен да привлече Божието специално благоволение. Неговото спасение е преди всичко резултат от Божията милост, защото в **стих 16** ни се казва, че **"Господ го пожали"**. Нашето спасение също се дължи на Божията милост.

"Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост" (Тит 3:5)

В заключение на този урок можем да кажем, че унищожението на Содом и Гомор ни показва и Божието велико търпение, и Неговия жесток гняв. Осъждението на двата града е пример за Божия гняв срещу греха и грешниците. От този пасаж научихме, че грехът е зло. Той наранява грешника, ближните му и обществото около него. Непокаяните грешници ги чака сигурна присъда. И пак, от избавлението на Лот, ние отново се уверяваме, че вярващите ще избегнат участта на грешниците, както ни каза и Павел: **"Защото Бог ни е определил не на гняв, но да получим спасение чрез нашия Господ Исус Христос" (1 Солунци 5:9)**. Въпреки тази надежда, когато си спомним как Лот се спаси "на косъм", трябва да се замислим върху великия въпрос на Петър: **"И ако праведният едвам се спасява, то нечистият и грешният где ще се явят?" (1 Петрово 4:18)**.

Въпрос 6: Какви уроци научаваме от участта на Лотовата жена и от разрушението на Содом и Гомор?

	сутрин		вечер	
Понеделник	Евреи	12	Йов	29
Вторник	..	13	..	30
Сряда	Яков	1	..	31
Четвъртък	..	2	..	32
Петък	..	3	..	33
Събота	..	4	..	34
Неделя	..	5	..	35

Урок
№ 58

ПРЕВЪЗХОДСПВОТО НА ДУХОВНИТЕ ВРЪЗКИ

Стих за запомняне: *"Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене"* (Матей 10:37)

Текст: Матей 12:46-50

Учението ни тази седмица е много поучително, тъй като Исус, проповядвайки истината за Царството по характерния за Него начин, използва това сравнение, за да ни покаже колко по-важни са духовните връзки от физическите. Той беше ангажиран с делото на Отца си – да води изгубените души към светлината и живота. Той правеше това с неразделно внимание и съвършена отдаденост. Нищо чудно, че зявява:

"Аз трябва да върша делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи" (Йоан 9:4, KJV)

От тук ние виждаме последователността и постоянството на Христос относно дадената му от Бога задача. Той поддържаше погледа си фокусиран върху задължението, поради което беше дошъл на земята, и беше посветен на него. Той поддържаше и правилни взаимоотношенията с неговото семейство, без обаче те да влияят на дадената Му от Бога задача. Тази Негова характерна черта беше забележителна, дори и в крехките години, когато Неговите родители се грижеха за Него и се чудиха къде ли ще е отишъл. И когато най-сетне Го намериха в храма, майка му попита: ***"Синко защо, постъпи тъй с нас? Ето, баща Ти и аз наскърбени Те търсехме. А Той им рече: Защо да Ме търсите? Не знаете ли че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?"*** (Лука 2:48-49).

Какъв важен урок научаваме от начина, по който нашият Спасител поддържа посвещението Си и поверената Му отговорност без да се разсейва! Истината, която поучаваше, Той я и пазеше и на същото научи и нас, вярващите. Той не ни е натоварил с повече, отколкото можем да носим, нито изисква от нас служба, която е невъзможно да принесем. Все пак, мнозина християни днес влизат в противоречие с тази истина. Някои започват фокусирани върху Божия план и цел за техния живот. Започват с явно призвание и посвещение на здравето учение и съгласието им с Божието Слово е очевидно. Те продължават така за известно време, само за да се отклонят в погрешни и фалшиви доктрини след малко. Те не успяват да поддържат убеждението си сред променящите се ценности и маниери в този свят и така се отклоняват в погрешни и фалшиви доктрини. Това не е ли духът на последното време, за който се говори в писанията?

ПРИМЕР ЗА РОДНИНСКИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ (Матей 12:46-47; Марк 3:31-32; Лука 8:19-20)

Исус е най-великият Учител, живял някога. Йозефус, известен юдейски историк, който става фарисей на 19 годишна възраст, описва Исус като: *"такъв учител, от който хората с удоволствие приемаха истината"*. Хората по Неговите дни се обръщаха към Него с "rabbi" (велик учител), "didaskalus" (учител или господар) и "espistates" (господар), показвайки, че осъзнават Неговата власт и вечната истина, която освобождава. При едно от тези проповядвания на вечната истина, Неговата майка и братята Му Го търсеха. Забелязваме, че поради Неговата ангажираност с Божията работа, Той живееше толкова предизвикателен живот, че майка Му и братята Му бяха тръгнали да Го търсят. **"Когато Той още говореше на народа, ето, майка Му и братята Му стояха вън и искаха да Му говорят"** (Матей 12:46).

Животът на Христос, както и отношението Му към свързаните с Него хора, било по плът или по дух, бяха белязани със скромност и топлота. Независимо от почитта и уважението, което Му отдаваха външните, Той поддържаше такъв благочестив и смирен живот, че Неговата майка и братята Му бяха подтикнати да Го търсят. Животът Му сред роднините Му трябва да е имал убедително влияние и непреодолима сила, на която не можеш да се съпротивиш. Това е и причината, поради която майка Му и братята Му Го търсеха. Той наистина не демонстрираше поведение от типа: "аз съм по свят от тебе", нито беше осъдителен и критикарски настроен спрямо тях поради Своята духовна зрелост. Беше готов да опрости каквато и неадекватност да забележеше в тях и с търпение да ги настави в пътя на правдата и в Божията воля. Той поддържаше балансиран начин на живот и с родствениците си по плът, и с братята си по дух, но никога не позволи привързаността Му към майка Му или роднините Му да надделят над духовните Му отговорности. Той все още смело заявяваше Своята обвързаност с Бог и предаността Му към Него като първостепенен Свой дълг, който не можеше да се пожертва за нищо на света.

Въпрос 1: Какъв урок можем да научим от взаимоотношенията на Христос с Неговите роднини?

Исус Христос е олицетворение на балансирания, зрял и продуктивен лидер. Той беше предопределен от Бог да ни даде пример как да водим хората обратно към Бога, показвайки качествата, които допринасят за изпълнението на Великото поръчение към вярващите (*Кое е Великото поръчение?*). Зрелият лидер се фокусира върху осъществяването на дадената от Бога мисия, независимо от факторите, които се опитват да го разсейват. Библейските личности, които можаха да извършат нещо внушително за Царството, бяха хора, чиито роднински връзки не можеха да ги отклонят от духовните им ангажименти. Те не бяха оплетени във връзките и влиянията на роднините си. Очевидният урок, който можем да извлечем от това е следният: въпреки, че посвещението ни и обвързването ни с Бога трябва да са на първо място, ние все пак трябва да живеем благочестив живот, който ще има такова позитивно влияние върху нашите роднини, че те ревностно да потърсят нашия Бог. Нашата служба пред Бога не бива да бъде принасяна по такъв начин, че да ги отблъсне от Христос или да създаде негативно впечатление за отговорностите и посвещението на християните. Никой не бива да се заблуждава, че поради думите на Исус от нашия текст, е проява на благочестие и посвещение да не снабдяваш нуждите на семейството си. Защото Писанието казва, че **"Но ако някой не промишлява за своите, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата, и от безверник е по-лош"** (1 Тимотей 5:8).

Въпрос 2: Какви задължения имаме спрямо роднините си?

Уместно е да отбележим, че благочестието не е позволение за пренебрегване или изоставяне на семейните ни ангажименти. Но докато снабдяваме нуждите им, нека живеем благочестив живот, който да ги предизвика да се приближат при Бога, без да позволяваме тяхното влияние да ни залее и така да отклони вниманието ни от дадената ни от Бога отговорност. Тогава не бихме изпълнили Божието изискване:

"Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене" (Матей 10:37)

ПЪРВЕНСТВОТО НА ДУХОВНИТЕ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ (Матей 12:48-49; Марк 3:33; Лука 8:21)

Исус изтъкна важността на духовните връзки над естествените. Той постанови, че любовта ни към Бога с цялото ни сърце, с цялата ни душа и с всичкия ни ум ще се види във взаимоотношенията ни с хората с подобна скъпоценна вяра. Съвкупността от всички вярващи, която представлява вселенската църква, е най-важната общност, към която трябва да сме горди и щастливи, че принадлежим. Разпознаването на тази истина ще пренасочи нашето внимание и ще ни помогне да поддържаме постоянна връзка с Бога, такава, че Неговата слава да изпълни всичко, което правим.

Трябва да отбележим, че разбирането ни за Бога и предадеността ни на Неговото Слово, до голяма степен се определят от знанието ни за Бога. Библията говори за Божия човек Мойсей като за човек, който предпочита да страда с Божиите хора, отколкото да остане в Египетските палати и да се радва на всичко, което те предлагат (**Евреи 11:24-26**).

Това обвързване на библейските светии е същото, за което Христос говори на всеки вярващ, с живо видение за Божието Царство. Той подчерта превъзходството на духовните връзки над естествените. Това е велик урок за онези, които все още са силно свързани с техните семейни корени, било че произлизат от кралско семейство или от среди на богаташи. Освен ако не извървим **"втората миля"** с Господа, изкушението на гордостта може да ни държи толкова свързани с нашите корени, че да пропуснем Божието най-добро. Мойсей беше човек, който беше привилегирован повече от който и да било израилтянин по неговото време. Той беше отгледан в царския дворец като наследник на египетския трон. Но той се отказа от привилегиите си и се идентифицира с Божиите люде. Независимо от трудностите, през които му се наложи да премине като следствие от това си решение, той продължи да дава приоритет на любовта си към Бога и Божиите люде над всяко физическо удоволствие, на което можеше да се радва като част от семейството на Фараона.

Апостол Павел, в желанието си напълно да познае Христос, счете за нищо цялото уважение на роднините си и всички привилегии, които имаше между юдеите като фарисей (**Филипяни 3:7-10**). Затова задължително трябва да отбележим, че всеки вярващ с подобно убеждение, трябва да отдава по-малко значение на естествените връзки, каквито и да са те, които притежават достатъчно сила да провалят живота и посвещението му.

Каквито и да са светските радости и материалните привилегии, които можем да имаме в резултат на естествените си връзки или произход, не само че трябва да ги сметем за нищо, но и да гледаме на тях като на нищожен боклук, без стойност за вечността.

"А Той в отговор рече на този, който Му каза, това: Коя е майка Ми? и кои са братята Ми? И като простря ръка към учениците Си рече: Ето майка Ми и братята Ми!" (Матей 12:48-49)

Въпрос 3: Спомени някои библейски личности, които проявиха Христо-подобна ангажираност в тяхното ходене с Бога и в тяхното служене пред Бога.

Исус недвусмислено заяви, че Негова майка и Негови братя са онези, които слушат Божието Слово и изпълняват волята на Неговия Небесен Отец. Той считаше за свои родственици хората със скъпоценна вяра, подобна на Неговата, хората със същото духовно убеждение, които оценяваха волята и Словото на Бога по-високо от всичко друго. За Христос, това бяха истинските приятели, това бяха хората, с които можеше да има искрено и сърдечно общение както по светски теми, така и по теми с вечен характер. С това Той ни предизвиква да сметем за роднини онези християни, чийто живот и пример ще ни помогне в нашата служба пред Бога. Връзките и общението с Божието семейство, тялото, съставено от всички вярващи, и истинското стадо на Христос измества всяка друга роднинска връзка.

РЪКОВОДНИ ПРИНЦИПИ В ДУХОВНИТЕ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ (Матей12:50; Езекиил 33:3)

Отбелязвайки Своята привързаност към духовното Му семейство, Исус ясно посочи условията за истинско общение и духовно родство. Той ни предупреди, че нашето общение не трябва да е с лицемерите - претенциозните религиозни поклонници. Писанията не можеха да бъдат по-ясни от това, което Бог съвършено е запазил в Словото Си, предупреждавайки ни да се пазим от хората, които заявяват, че обичат Бога, които парадират с това, че са членове или служители в Божието семейство, но които в действителност не са готови да отхвърлят личното си его и интереси. От друга страна, Господ се радва да ни види да общуваме с хора, които имат еднаква с нас скъпоценна вяра.

Въпрос 4: В светлината на този урок, трябва ли да общуваме с всеки, който споменава Господното име?

Въпрос 5: С какво трябва се характеризира животът на хората, с които би трябвало да имаме духовна връзка?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин	вечер
--	--------	-------

Понеделник	1 Петрово	1	Йов	36
Вторник	..	2	..	37
Сряда	..	3	..	38
Четвъртък	..	4	..	39
Петък	..	5	..	40
Събота	2 Петрово	1	..	41
Неделя	..	2	..	42

Урок
№ 59

ПРИТЧАТА ЗА СЕЯЧА

Стих за запомняне: *"Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си"* (Яков 1:22)

Текст: Матей 13:1-23

Използването на притчи беше една от отличителните черти на поучителното служение на Исус. Около една трета от записаните Негови поучения представляват притчи. Притчата е *"метафора или сравнение, взети от природата или от обществения живот, които мощно и необикновено завладяват слушателите и оставят умовете им в съмнения по определени въпроси, които да ги водят към активно размишление"*. Казано по-просто, притчите са сравнения или илюстрации на духовни истини с познати и общоизвестни събития от живота.

Въпрос 1: *Какво представлява притчата?*

В притчата видимото се използва за обяснение на невидимото, простото – за изразяване на сложното, познатото – за разкриване на непознатото и временното – за разясняване на вечното. Но Господ Исус Христос използваше притчите в един друг уникален аспект. От една страна Той използваше притчите, за да разкрие духовни истини на сериозните и искрени вярващи, а от друга, чрез използването на притчи, Той скриваше истината от любопитните и необвързани скептици, особено от коравосърдечните религиозни фанатици.

Въпрос 2: *Кажете две причини, поради които Исус използваше притчите.*

Притчата за сеяча беше взета от преобладаващата аграрна култура на Палестина. Трите важни момента в притчата са: Сеячът, семето и различните типове почва. Сеячът изобразява Христос, както и всеки друг, който проповядва Божието Слово. Семето е проповядването на словото, а различните типове почва съответстват на различните видове сърца, в които слушателите съхраняват Словото. Целта на притчата е да илюстрира как различните видове човешки сърца приемат Божието Слово, как откликват на Него и какви резултати има То върху тях. В тази притча

Господ също посочи и враговете на Божието Слово, както и необходимите условия за плодотворност.

СЕЯЧЪТ И СЕМЕТО **"...Ето, сеячът излезе да сее..."**

Сеячът сее семена. По това време начинът на сеене беше чрез случайно разпръскване на семената. Това добре илюстрира проповядването на Словото. Сеейки по този метод, всяко късче земя получава своя шанс да произведе плод.

Сеенето е съвкупност от работа, жертва и очакване чрез вяра. Също и онези, които сеят семената на Божието Слово, трябва да бъдат усърдни, благоразумни и решителни в непрестанна работа за Господаря. Усърдието на сеяча се подчертава с думите:

"Сей семето си заран, и вечер не въздържай ръката си; защото не знаеш кое ще успее, това ли или онова, или дали ще са и двете еднакво добри" (Екlesiаст 11:6)

Проповедниците не трябва да гледат на вятъра или на личните си усещания, или на лицата и прищявките на хората.

"Който се взира във вятъра няма да сее; и който гледа на облаците няма да жъне" (Екlesiаст 11:4)

Но пророкът предупреждава да използваме благоразумие в нашето сеене. Той казва: **"не сейте между тръни" (Еремия 4:3)**. Всеки проповедник трябва да почисти сърцата на слушателите си от трънливите храсти чрез ходатайствена молитва и конкретно съветване преди и след посяването на скъпоценните семена на Божието Слово. Апостол Павел подчертава, че сеячът на Словото трябва да бъде настойчив и решителен:

"...проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване" (2 Тимотей 4:2)

Има и обещание за всеки, който сее със сълзи: **"Ония, които сеят със сълзи, с радост ще пожънат. Оня, който излиза с плач, когато носи мярата семе, той непременно с радост ще се върне, носейки снопите си" (Псалми 126:5-6)**.

Въпрос 3: Изброй три характерни за сеячите на Божието Слово качества.
--

СЕМЕНАТА И РАЗЛИЧНИТЕ ВИДОВЕ ПОЧВА

Семето на царството е Божието Слово. Както и естествените семена, Божието Слово има свойството да се умножава, ако Му бъдат осигурени подходящи условия. То има потенциал да придава вяра, да измъкне светиите от кръга на грешниците и да държи греха далеч от светиите. **Проповедниците трябва да бъдат уверени, че те проповядват Словото**, а не приказки или политиканствания, или някакво разводнено послание, което само чеше ушите на вероотстъпниците от последните дни. Почвата представлява човешкото сърце. **"И като сееше някои зърна паднаха край пътя: птиците дойдоха и ги изкълваха. А други паднаха на канаристите**

места, гдето нямаше много пръст; и твърде скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва; а като изгря слънцето, пригоряха, и понеже нямаха корен изсъхнаха. Други пък паднаха между тръните; тръните пораснаха и ги заглушиха” (Матей 13:4-7).

Исус раздели сърцата на хората на четири типа. Три са безплодни, а един е плодоносен. Типът сърце, който има човек, ще определи ползата му от Божието Слово. Плодовитостта на човека се определя не от честотата на слушане или от количеството Божие Слово, което някой чува. По-скоро това зависи от типа сърце, което пуска Словото да влезе в него.

КРАЙ ПЪТЯ

Край пътя се намира земя, втвърдена от честото преминаване на хора през нея. Господ оприличава сърцата на онези, които любопитно слушат Божието Слово без да го разбират, със земята край пътя. Те не правят нищо, за да разберат повече. Въпреки, че чуват Божия глас, те го объркват с гласа на бурята или с глас на някой ангел (**Йоан 12:28-30**). Те са доволни просто да получат Божието Слово. Когато Исус говореше, че ще съгради храма на Неговото тяло за три дни, или че Неговото тяло е **”истинска храна”**, слушателите със сърца, закоравени като земята край пътя, не разбираха нищо. По-скоро биваха раздразнени и Го напускаха (**Йоан 2:19-21; 6:51-63**). Има някои хора днес, които по същия начин се дразнят от учения, които дори не разбират!

Птиците могат безпрепятствено да изкълват посяното край пътя. Птиците представляват Сатана и неговите служители, които често грабват семето на Божието Слово от сърцата на хората. Дяволът знае силата на Божието Слово и знае колко трудно е да държи в окови просветлената чрез Божието Слово душа. Затова той грабва словото от сърцето чрез лъжливи поучения или го покрива със забрава. Слушателите от този тип остават безплодни, защото не успяват да задържат това, което е било посято в тях. Божието Слово не трябва просто да се положи на ниво интелектуално разбиране, но трябва да бъде пуснато дълбоко в сърцата ни. **”Затова ние сме длъжни да внимаваме провече на туй, което сме чули, да не би да го изгубим някога” (Евреи 2:1)** и в допълнение Яков увещава да приемаме смирено Божието Слово: **”Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си” (Яков 1:22).**

КАМЕНИСТИТЕ МЕСТА

Има слушатели на Божието Слово, чиито сърца имат скрито закоравяване, замаскирано с много фин слой рохка почва. Те са повърхностни, емоционални и неустойчиви последователи на истината. Те вземат решения набързо и прибързано правят изповеди на вяра без да пресметнат цената и без решителност да устоят до край. Както на Ефрем, и тяхната **”доброта... е като утринния облак, и като росата, която рано прехожда” (Осия 6:4)**. Тяхното покаяние и посвещение са преходни. Обичайно за земеделците е, преди да се посее, да се разоре твърдата земя и да се изхвърлят камъните от нея (**Исаия 5:1-2**). Докато някой не бъде съкрушен в сърцето поради неговата греховност, не би могъл да бъде устойчиво плодоносен. Има толкова много вярващи, които все още не са съкрушени. Те все още си държат закоравеността на старата Адамова природа. Чрез освещението, каменните сърца могат да бъдат извадени. Несъкрушените закоравени сърца не ще позволят корените на покаянието да проникнат в дълбочина. Ето защо крехките стръкчета лесно ще прегорят: **”и понеже нямаха корен изсъхнаха”**.

Корените на нашата вяра трябва здраво да се захванат в почвата на откритото ни

от Бога в писанията. Иначе решенията, взети под емоционалното въздействие на евангелизационните събрания, ще свършат безславно, когато се срещнат лице в лице с реалностите на живота: **"и когато настане напаст или гонение поради словото, на часа се съблазнява"**.

Господ сравнява изпитанията и гоненията със слънцето, което подсилва реколтата, но също може и да причини смъртта на онези растения, които нямат дълбок корен. Точно както не може да има реколта без слънце, така и вярващите няма да избегнат изпитанията и гоненията, щом веднъж искрено са приели Божието Слово. Гоненията са едно от неизбежните последствия от приемането на Божието Слово и те, според типа сърце, което притежава вярващият, или прегарят или подсилват вярата му. Ако Словото на Бога е дълбоко вкоренено в сърцето ни **"нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ"** (Римляни 8:35,38-39).

СРЕД ТРЪНИТЕ

Посяното между тръните представляват онези, които приемат Словото, но все още продължават да задържат в сърцата си безпокойства за нещата в този свят, за богатствата и удоволствията на живота, както и за пожелания за други неща. Въпреки че са привлечени към Господа, те още се отвличат по света. Семето напъпва и расте. Но тръните също растат, задушавайки крехкото растение. **"Никой не може да слугува на двама господари... Не можете да слугувате на Бога и на мамона"** (Матей 6:24).

Днес има модерни вярващи, които опитват да служат на двама господари. Те трябва отново да помислят дълбоко върху думите на Спасителя: **"А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел"** (1 Тимотей 6:9).

Тръните са преобраз на безпокойствата ни за мимолетните неща в живота. От това еднакво са застрашен и бедният, и богатият; и нежененият, и жененият; и безработният, и работещият; и бездетната, и родилата седем; и болният, и здравият. Настоящото ни състояние е преходно и несигурно и не трябва да му позволяваме да отклонява погледа ни от реалността на вечността. Да се ангажираш с 'нещата на живота' повече отколкото със самия 'живот' е все едно да жертваш вечността на олтара на преходното. Уви! Колко много ревностни и пламенни вярващи допускат Божието Слово в тях да бъде удушено заради безпокойства около женитба, работа, раждане на деца, болест и т.н... Други пък стават безплодни, когато се сдобият с богатство или повишение. Ако дяволът не е успял да ни пречупи с нещастия, той ще опита да ни превие чрез преуспяването. Каквото и да е нашето състояние, Исус ни предупреждава срещу безпокойствата, тревогите и светските грижи:

"Затова ви казвам: Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото?" (Матей 6:25)

Въпрос 4: Какво се илюстрира в притчата за сеяча чрез:

- а) сеячът;**
- б) семето;**
- в) тръните;**

г) земята край пътя;
д) каменистите места;
е) добрата земя?

Въпрос 5: Какъв тип сърце трябва да имаме като слушаме Божието Слово днес?

ТАЙНАТА НА ПЛОДОВИТОСТТА: ДОБРАТА ЗЕМЯ

В тази притча е разкрита тайната на плодовитостта. И тя е: да приемеш Божието Слово в добро сърце. Това е сърце, направено добро под култивиращото действие на благодатта. То е очистено от камъните и тръните и е оградено, за да не се тъпче от минувачите, **"чуе словото и го разбира"**. Има и такива, които плащат цената, за да получат разбиране. Те питат, търсят и хлопат, за да разберат Словото на Бога. Като скопеца от Етиопия и за тях разстоянието не е препятствие, нито привилегированата позиция е пречка да търсят Божието Слово. Те продължават да изследват Писанието докато Духът им изпрати тълкувател, който да им помогне с трудните пасажии. Слушателите, които са **"добра земя"**, не се срамуват да питат помазаните от Господа служители за тълкуване и обяснение. Когато работата стигне до вземане на решение относно истината, която са чули, те с готовност стопират **"колесницата"** на личните си амбиции, за да изпълнят Божиите изисквания. Такива слушатели са **"искрени, добри и търпеливи"** (Лука 8:15). Те са плодоносни сърца, които произвеждат според мярката на дадената им благодат **"кой стократно, кой шестдесет, кой тридесет"**. Господ завършва притчата с думите: **"Който има уши да слуша, нека слуша"**. Всъщност Той беше казал: **"Внимавайте в това, което слушате... внимавайте как слушате"** (Марк 4:24; Лука 8:18).

По тази причина Той ни натовари с отговорността да бъдем плодоносни, всеки един в личния си живот. За разлика от естествените видове почва, които не могат да направят нищо, за да подобрят собственото си състояние, хората могат да разорат целините си или да отстранят тръните, които ги правят безплодни. Всеки вярващ трябва да прониква в това, което слуша и да внимава как слуша. Но по-важно е да пази чутото и да действа според него. **"Внимавайте в това, което слушате. С каквато мярка мерите ще ви се отмери, и ще ви се прибави; и на вас, които слушате, ще се даде повече"** (Марк 4:24, KJV, подчертаното липсва в бълг. текст).

Въпрос 6: Изброй условията за плодовитост, разкрити в притчата за сеяча.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Петрово	3	Псалми	1-2
Вторник	1 Йоан	1	..	3-4
Сряда	..	2	..	5-6
Четвъртък	..	3	..	7-8
Петък	..	4	..	9
Събота	..	5	..	10
Неделя	2 Йоан	1	..	11-12
		2		

Урок
№ 60

*НАКОЛКО ИЛЮСТРАЦИИ НА
БОЖИЕТО ЦАРСТВО*

Стих за запомняне: *"Тогава праведните ще блеснат като слънцето в царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша"* (Матей 13:43)

Текст: Матей 13:24-53

Веднага, след като разтълкува притчата за Сеяча, Господ продължи с шест други важни притчи, за да илюстрира вечните истини и така да махне от умовете на слушателите Си митичното покривало, забулващо Божието Царство.

Въпрос 1: Спомени шестте притчи, чрез които Господ изобрази Божието Царство в нашето учение днес.

ПРОПОВЯДВАНЕ С ПРИТЧИ
(Матей 13:34-36; Марк 6:34; 728-29; Псалм 78:2)

Господ Исус Христос често използваше притчи в Неговото учителско, проповедническо и изцелително служение, чрез които разкриваше важни духовни истини. Най-просто казано, притчите бяха земни истории с небесно значение. Вземайки предвид, че Неговите слушатели бяха предимно фермери, рибари, търговци и домакини, Господ им поднасяше подходящи образи, които биха могли да ги привлекат.

"...за да се изпълни реченото чрез пророка, който казва: - Ще отворя устата Си в притчи; ще изкажа скритото още от създанието на света..." (Матей 13:35)

Друга причина за използването на притчи е така да бъде обгърната истината, че не само да бъде пазена добре, но и да бъде скрита от мнозина и да бъде разкрита и осветена само за духовните.

Въпрос 2: Какъв урок има за ловците на души в начина, по който Христос използваше подходящи илюстрации в проповядването и поучението Си?

**ПРИТЧАТА ЗА ЖИТОТО И ПЛЕВЕЛИТЕ
(Матей 13:24-30, 36-43; Второзаконие 32:29; 2 Коринтяни 2:11)**

Господ оприличи Божието Царство на нива, засята с добро семе, в която обаче неприятелите тайно посяха плевели. При разкриването на плевелите, Господарят заповяда на слугите Си да оставят и плевелите, и житото да растат заедно до жетва, когато жътварите ще ги разделят. Господ Сам обясни тази притча, като каза, че Сеячът на доброто семе е Човешкият Син, врагът е дяволът, а нивата е светът. Доброто семе са чадата на Царството, а плевелите са чадата на нечестията, жетвата е свършекът на света и жетварите са ангелите. От тази притча можем да извлечем много поуки. **Първо:** от времето на посяване до времето на пожънване има период на изпитание и за семената, и за плевелите. Ние се намираме в период на изпитание и това трябва да ни направи сериозни, още повече като знаем, че нямаме втори шанс. Нещото, което е заложено на карта, е ужасно важно – вечен живот с Бог, като зърна в Неговия хамбар или вечно наказание в огненото езеро, като снопове бурени за горене.

"О да бяха мъдри, да разбират това, да смисляха сетнината си!" (Второзаконие 32:29)

Второ: има двама сеячи – Господ и дяволът. Господ пося доброто семе в човеците чрез Своите проповеди и до днес го прави чрез Своите служители. Докато Човешкият Син сееше открито, денем, то лукавият работеше в тъмнина, **"докато всички спяха"**. Сатана, противникът, използва всяка сънливост, леност и хладкост, за да открадне истината, да посее семе на съмнение и неверие, и да превзема сърцата на хората с разрушителните доктрини на дявола.

Трето: Божието търпение спрямо човека се разкрива в думите: **"Оставете да растат и двете заедно до жетва"**. Бог бива снизходителен към нечестивите, за да може Неговата благодат да ги обърне. Видимата църква си остава една смесица от жито и плевели, от свети и грешници. Господ възпрепятства безумната ревност на слугите Си, които искаха незабавно да изскубят плевелите, за да не би случайно някое жито да бъде изскубнато заедно с тях. Какъв урок само за водачите и работниците в църквата, да бъдат крайно внимателни, когато в тях се породи желание да очистят Божия дом от онези, които вършат очевидни злини. Ревността е добра само, ако е благоразумна. Все пак, това не отменя дисциплината в църквата или дори изгонването от църквата на *'тръните'*, които не са като плевелите, които си приличат с житото, но са напълно различни, непокаяли се и опасни.

Четвърто: Тук в съзнанието на слушателите се запечатва неизбежната реалност на окончателното осъждане. Фактът, че съдът от Големия Бял трон е сигурен, както надълго и нашироко ни учи Писанието, принуждава всеки истински вярващ да живее непоколебим живот, отдаден на проповядване на евангелието. **"И тъй, като съзнаваме, що е страхът от Господа, убеждаваме човеците..." (2 Коринтяни 5:11a)**. Грешниците, вероотстъпниците и ония, които правят компромиси, трябва да се покаят и да се подготвят за идването на Господ.

Пето: В тази притча се подчертава реалността на двете възможни крайни състояния във вечността. Има мрак за неправедните и слава за праведните; осъждане за безбожните и препоръки за благочестивите; мъка, стенания и страдания за невятите и удовлетворение, песни и светлина за светиите. Какъв е

Въпрос 3: Какво научихме от притчата за житото и плевелите?

**ПРИТЧИТЕ ЗА СИНАПЕНОТО СЕМЕ И КВАСА
(Матей 13:31-33; Псалми 80:8-9; Исаия 60:1-3)**

Тези две притчи са с изключително значение. Те илюстрират евангелието като нещо, което започва сякаш слабо, но израства и се разширява, постигайки мащабни резултати. Колко очевидно незначително е семенцето на синапа (най-малко от всички семена) и късчето мая в сравнение с тестото!

Как тези думи на Исус, казани край Галилейското езеро, отекват и до днес в ушите на хората по целия свят? Как можаха тези рибари изобщо да изпълнят задачата по евангелизирането на света? Именно тук се и корени тайната сила на евангелието! Макар и синаповото семе да е малко, и то, подобно на другите семена, притежава неограничена сила да расте и да се умножава. Също така, ако и квасът да изглежда нищожен, той работи тайно в тестото за известно време, преди силата му да стане забележима, и също притежава потенциал да закваси цялото тесто.

Днес евангелието има не само милиони обърнати към Бога, но е оставило своя мощен отпечатък върху поколения и цивилизации. Не могат да се изброят държавните конституции, които директно или косвено са повлияни от благата вест.

В края на тези притчи ние биваме пренесени от настоящето до времето на Христовото царуване, когато синаповото зърно ще стане голямо дърво, под което ще се подслонят небесните птици (всички хора и нации). По същия начин, квасът може да бъде оприличен на Божието Слово, което е ефективно и мощно. Както маята може да работи само в разтрошени зърна, така и евангелието може да работи само в съкрушени сърца.

Какво окуражение за всички работници на евангелието, чийто напредък е едва забележим! Същото евангелие, което днес обръща неколцина, ще обърне цели нации в идещите години. Класически примери за това имаме както в писанията, така и в настоящето ни. Когато Христос минаваше през едно от селата на Самария, не направи кой знае какво (защото лицето Му беше насочено към Ерусалим), но впоследствие Павел навести Самария след Петдесетница и предизвика мощно съживление. И отново, трудът на първите мисионери в Африка, като Дейвид Ливингстън, даде плодове много по-късно, чак по времето на следващите мисионери.

Въпрос 4: Обясни притчата за синаповото зърно.

**ПРИТЧАТА ЗА СКРИТОТО СЪКРОВИЩЕ И СКЪПОЦЕННИЯ БИСЕР
(Матей 13:44-46; 19:21; Лука 12:23; Филипiani 3:8; Откровение 3:18)**

По-нататък Господ сравнява Небесното Царство със съкровище на полето и със скъпоценен бисер, намерени от двама истински ценители. Докато първият човек продаде всичко, което имаше, и купи оная нива, за да може да притежава и съкровището в нея, то вторият човек продаде всичко, което имаше, за да си купи скъпоценната перла. Накратко, и двете притчи ни учат колко висока е цената на вечния живот и спасението. Струва си да продадем всичко друго, за да ги притежаваме, и все пак е истина, че каквато и цена да предложим, тя не може да се сравни с цената, която Той плати за нашето изкупление. Трябва да отбележим също така, че съкровището беше скрито, за да бъде предпазено от недостойните, от себе-

праведните, от плътските и сладострастните. Изискват се известни усилия, за да се открият богатствата на Божията благодат, скрити дълбоко в Неговото Слово. Откриването на тези богатства предизвиква голяма радост и желание да продадеш всичко: собствените си достойнства, себеуважението си, желанията си, амбициите си, интересите си, стремежите си и т.н., за да притежаваш онзи скъпоценен бисер.

Въпрос 5: Опиши някои прилики между притчата за перлата и християнския живот.

ПРИТЧАТА ЗА РИБАРСКАТА МРЕЖА (Матей 13:47-50; Исаия 45:22; Откровение 22:17)

Накрая Господ разказа притчата за рибарската мрежа, която хваща риби от всякакъв вид. После добрите риби биваха прибирани в съдове, а лошите биваха изхвърляни. Както и в притчите за житото и плевелите, ангелите ще отлъчат злите измежду праведните и ще ги хвърлят в мястото на вечно мъчение. **"Защото мнозина са поканени, а малцина избрани"** (Матей 22:14). В тази притча морето може да се оприличи на човечеството, рибарската мрежа - на евангелието, а рибарите - на проповедниците. Въпреки, че и добрите и лошите риби бяха обхванати от всеобщия призив, само добрите бяха избрани. Господ завърши притчата с предупреждение, че в мястото на наказанието ще бъде плач и скърцане със зъби. Това противоречи на смехотворното учение за аниhilацията или мигновената смърт, както поучават някои секти, и потвърждава истината за състоянието на вечна агония, вечно страдание и безнадеждност на непокаялите се.

Въпрос 6: Какво ни учи притчата за рибарската мрежа относно членовете на църквата и небесните поданници?

ПОЛЗАТА ОТ ПРИТЧИТЕ (Матей 13:51-52; 1 Коринтяни 2:14; Лука 11:28; Матей 13:10-17)

"Исус им казва: Разбрахте ли всичко това? Те Му казват: Разбрахме" (Матей 13:51)

Господ не само разтълкува притчите, Той също се увери, че Неговите последователи са ги разбрали. Накрая Той използва аналогията с един стопанин, за да наблегне на уроците, които бяха научили от притчите, и да насочи умовете на последователите Си към тях (Матей 13:52). Христос е самият Стопанин, Неговите съкровища са неизчерпаема мъдрост и знание, откъдето извираат Неговите поучения.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	3 Йоан	1	Псалми	13-15
Вторник	Юда	1	..	16-17
Сряда	Откровение	1	..	18
Четвъртък	..	2	..	19-21
Петък	..	3	..	22
Събота	..	4	..	23-24
Неделя	..	5	..	25-26

Урок *ОТХВЪРЛЯНЕТО НА ХРИСТОС И*
 № 61 *МЪЧЕНИЧЕСТВОТО НА ЙОАН*

5

Стих за запомняне: *"Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас; откъм тях се хули, а откъм вас се прославя"* (1 Петрово 4:14)

Текст: Матей 13:54-58; 14:1-12

От Галилея Исус Христос отиде два пъти до Назарет, Неговият град, но и двата пъти беше отхвърлен. В началото на Неговото земно служение Той влезе в синагогата в Назарет да се поклони. Проповедта Му тогава превърна съгражданите му в озверена тълпа. Не само посланието Му беше отхвърлено, те искаха да го убият с камъни и почти щяха да го направят (**Лука 4:16-30**). Нищо, освен Божията любов, не би могла да накара човек да се върне в такова враждебно място, а Исус я имаше в пълна мяра. Вторият път, Той се върна в Назарет и поучаваше в синагогата им, вероятно на същото място, и пак проповедта Му предизвика твърде много ненавист. Отново Божията любов Го принуждаваше. Той не обичаше живота Си, дори до смърт. Той ни остави пример за кураж, смелост и вяност в служението.

Назарет и неговите жители още веднъж отхвърлиха Христос. Те отвърнаха с толкова много омраза на божествената любов. Думите на апостол Павел към Коринтяните точно описват отношението на жителите на Назарет към Христос **"А пък аз с преголяма радост ще иждивя и цял ще се иждивя за душите ви. Въпреки, че аз ви обичам все повече, вие ме обичате все по-малко"** (2 Коринтяни 12:15, KJV). Христос напусна Назарет, но Той остави собственото Си свидетелство там. Йоан беше убит, но неговият глас продължи да говори в съвестта на неговите убийци. **"Блажени от сега нататък мъртвите, които умират в Господа... защото делата им следват подир тях"** (Откровение 14:13).

Въпрос 1: *Какъв урок научават ловците на души от второто посещение на Христос в Назарет?*

Както делата и думите на Христос отекваха през Палестина, така и бремето на вината ехтеше в сърцето на цар Ирод Антипас. Йоан Кръстител огнено проповядваше против прелюбодейството и коварството на Ирод. Смелият безкомпромисен пророк беше затворен в тъмница и окончателно обезглавен от жестокия монарх. Оттам насетне Ирод беше измъчван от обвиненията на съвестта си. Всяка проповед или чудо на Христос промушваха с вина нечестивото му сърце. Той мислеше, че Исус Христос е възкръсналият Йоан Кръстител. Грехът изкривява представите, а наказанието за греха е разрушително.

СИЛАТА НА ВЯРАТА И НЕВЕРИЕТО (Матей 13:54,58; Йоан 8:24; Лука 4:24-27)

***"И не извърши там много велики дела, поради неверието им"
(Матей 13:58)***

Исус израстна в Назарет, хълмиста провинция в северната част на Палестина, позната като Галилея. Населението на Галилея беше смесица от юдеи и езичници и поради това стриктните евреи от Юдея презираха галилейските юдеи.

"Други казваха: Тоя е Христос. Някои пък казваха: Нима от Галилея ще дойде Христос?... Те в отговор му рекоха: Да не си и ти от Галилея? Изследвай и виж, че от Галилея пророк не се издига" (Йоан 7:41,52)

И конкретно за Назарет:

"Натанаил му рече: От Назарет може ли да произлезе нещо добро?" (Йоан 1:46)

Роби на такива предубеждения, хората напълно пропуснаха Бога. Никога, от което и да е място на земята, не е идвал по-добър човек от Исус, а Той дойде от Назарет! Странно е как хората могат да слушат най-мощните проповеди от най-помазания проповедник и пак да останат недокоснати, неразчупени и невярващи. Това е силата на неверието. В предишната си проповед в Назарет Христос беше предупредил за силата на неверието, която пречи на хората да получат чудесата, от които се нуждаят. В **Лука 4:24-27** Той тъжно констатира, че **"пророк няма почит в родината си"** (Йоан 4:44). След това Той разказа две истории за неверието, цинизма и близостта с греха - как те са лишили някои израилтяни от божествена намеса в тяхното време на нужда. Господ заведе Илия да направи чудо в дома на една вдовица от Сидон (езичничка), отхвърляйки множество нуждаещи се вдовици в Израел. Много прокажени имаше в Израел по времето на Елисей, но никой от тях не се очисти, освен сириецът Нееман, езичник.

Предупреждението към членовете на Библейската църква, което се съдържа тук, е наистина сериозно. То се отнася особено за ония стари членове на църквата, които имат свидетелства и опитности с Бог в миналото, преживели са вълни от съживления в църквата: трябва да се пазим от формализма и неверието, които процъфтяват върху почвата на самоувереността, че си наясно с духовните неща. Когато посланията, които слушат новите вярващи, вече не могат да ни докоснат и да ни задвижат и можем да бъдем лесно отклонени от молитва - опасността е много близо. Когато новите посетители в църквата постоянно свидетелстват за вълнуващи чудеса в отговор на горещите молитви на пастора, докато старите членове си стоят неизцелени и неблагоприятни - опасността е близо.

"И не можеше да извърши там никакво велико дело, освен дете положи ръце на малцина болни и ги изцели. И чудеше се за тяхното неверие" (Марк 6:5-6)

Тъжната действителност е, че този сценарий вече присъства в нашата църква. Христос беше помазан без мяра. Той беше по-съчувствителен отколкото който и да е друг и все пак неверието им спираше божетсвения поток. Колко жалко! Помазанието на Святия Дух над нашите духовни водачи може да не ни достигне, ако не захвърлим всякаква духовна гордост и широко-разпространеното неверие, което управлява нашето време.

Въпрос 2: Изброй някои възможни причини, поради които хората пропускат чудесата, предназначени за тях.

НЕДОВОЛСТВОТО И КРИТИКАРСТВОТО

Назаряните, на свой ред, имаха своите си предубеждения, които създаваха проблема с презрителното им отношение и надменното им поведение спрямо Христос. Тяхната гордост подхранваше неверието им и това ги водеше до недоволство и критикарство. Те имаха много причини да презират Христос.

Първо: Тезнаеха произхода Му. Детството Му беше преминало пред очите им. **"Не е ли Той син на дърводелеца?" (Матей 13:55)**. Те познаваха скромното му семейство. Той не се отличаваше с нищо; нямаше забележителен произход, нито знаменити титли. Майка му беше обикновена селска жена, а не член на аристокрацията. Братята и сестрите Му бяха обикновени хора и можеше ли Той да има някаква важна роля в Божието Царство? Така разсъждаваха те.

Второ: Исус Христос не притежаваше модерното за времето си образование и този "недостатък" беше подложен на критика от Назаряните. Той не беше нито ученик на някой велик равин, нито прозелит на най-изпълнителните фарисеи. Затова се чудеха **"От къде са на Тогова тая мъдрост и тия велики дела?" (Матей 13:54)**. Те бяха съгласни, че Христос наистина притежава мъдрост и мощна чудотворна сила. Това, което ги възмущаваше, беше факта, че такава мъдрост и сила се излъчваха от някой, който стоеше толкова ниско по тяхната преценка. Христос беше **"Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла" (Марк 12:10)**.

Недоволните и критикуващите и до днес усърдно упражняват занаята си в църквата. Те преувеличават и разнасят "недостатъците", които са намерили в Божиите избрани служители. Тяхното критикуване може да бъде отправено към външния вид, височината, годините, произхода, образователния ценз, изтънчеността или годините членство в църквата на водача, определен над тях от Бога. В резултат на това, недоволните обвиняват Всемогъщия Бог в неправилна преценка. Всички ние - и млади, и стари, и работници, и водачи - трябва да внимаваме за мислите, на които даваме място в сърцата си и за говоренето, което излиза от устата ни. Присъдата на Святия Божий Дух върху състоянието на назаряните, беше изгаряща.

Въпрос 3: Защо назаряните отхвърлиха Христос и защо църковните членове отхвърлят техните водачи днес?

"И те се съблазниха в Него" (Марк 6:3), което ще рече, че те съгрехиха в реакцията си към Него. Те Го отхвърлиха и Той Си замина от тях завинаги. Исус никога повече не посети Назарет. Хората отхвърлят Христос днес; те казват: **"Що е Всемогъщият та да Му служим? И какво се ползуваме като Го призоваваме?" (Йов 21:15)**. Но идва ден когато всяка безгрижна душа ревностно ще търси Спасителя, но няма да Го намери. Тогава ще бъде твърде късно. Днес е времето: **"търсете Господа, докле може да се намери. Призовавайте Го докато е близо; Нека остави нечестивият пътя си, и неправедният помислите си, нека се обърне към Господа, и Той ще се смили за него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро"** (Исаия 55:6-7).

БОЛКАТА И СТРАХЪТ НА ЕДНА ВИНОВНА СЪВЕСТ (Матей 14:1-2; Деяния 23:1; 24:16; Римляни 2:14-16; 9:1; 2 Коринтяни 10:12)

Между двете истории за благодатния Христос и верния Йоан Кръстител е историята на злия, коварен и безнравствен цар - Ирод Антипас.

Божият Дух ни представя в ретроспективен план фактите около мъченичеството на Йоан Кръстител и непоносимото бреме на вина, което се стовари върху човекът, отговорен за неговата смърт. Историята на Ирод ни учи, че съвестта е най-добрия приятел на човека, докато не бъде осквернена. Опетнената съвест е жесток звяр, ужасяващ спътник. Тя гризе непрекъснато сърцето на престъпника, докато не постигне своето. Обаче повторното оскверняване може да я доведе до примирение. Такъв беше и случаят с Ирод.

Въпрос 4: Обясни ролята на съвеста в осигуряването на солиден християнски живот.

Ирод се беше развел с жена си, за да се ожени за неговата балдъза. Иродиада беше жена на брат му Филип. Ирод и Иродиада бяха подобни; и двамата бяха покварени, прелюбодейни и зли. Мъртвите им съвести не проявиха ни най-малко колебание, когато те направиха заговор да отровят мъжа на Иродиада. След като Филип беше премахнат, Ирод можа да се ожени за Иродиада. Изглеждаше съвършен план; никой не повдигна възражения. Или защото не знаеха, или защото се страхуваха, понеже **"Яростта на царя е вестителка на смърт"** (Притчи 16:14). Само Бог от небето, Който е с **"очи... твърде чисти, за да гледа злото"** и **"не гледа на лице"** се изправи срещу мощния цар (Авакум 1:13; Римляни 2:11). Йоан Кръстител беше Божият бич. Огненото му проповядване срещу греха на Ирод пробуди мъртвата съвест на царя. Иродовците и Иродиадите днес трябва да си припомнят Божието Слово. Всички, които се крият в църквата, докато са завладяни от грехове, имат нужда да чуят словото на Господа:

"Може ли някой да се скрие в тайни места, та Аз да го не видя? казва Господ. Не Аз ли изпълням небесата и земята? казва Господ" (Еремия 23:24)

Окончателно Ирод беше наказан на земята (Деяния 12:21-23). Той ще бъде наказан и с вечното осъждане **"в деня, когато Бог ... ще съди тайните дела на човеците"** (Римляни 2:16). Така ще бъде и с всеки **"грешник в Сион"**, всеки лицемер; те не ще могат да устоят в последния ден (Исаия 33:14).

"Нека чуем края на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека. Защото, относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд всяко дело, Било то добро или зло" (Еклесиаст 12:13-14)

ПРОПОВЕДТА, ОДОБРЕНА ОТ БОГА

Съвестта на Ирод беше дълбоко приспана, но огнените проповеди на Йоан я събудиха. Някога изкривена, отслабнала и примирена, съвестта на грешника се събужда и привдига в отговор на помазаното проповядване. О, нека Бог да докосне езика на всеки проповедник днес с огъня от Неговия олтар, който изгаря греха! Гласът на Йоан ехтеше с убеждение, помазание и финален акорд:

"Не ти е позволено да имаш братовата си жена" (Марк 6:18)

Тук нямаше никаква двусмислица. Проповедта не даваше място за никакъв компромис; думите ѝ ужилиха сърцата на двамата грешници. Всички удоволствия, очаквани вследствие от безбожното им съединяване, увяхнаха под огнените думи на помазания Божий служител. Устните на Йоан сееха тръни в престъпното им брачно ложе, докато не бяха заставени да замълчат. Дори и след смъртта си Йоан продължи да всява у Ирод нестихващ ужас, чак до самия му земен край. Дай ни Боже повече такива проповедници! Не се ли чувстват безсрамните грешници твърде удобно сред нашите проповеди днес? Проповедта, одобрена от Бог, е тази, която прави грешника тъжен поради греховете му, а после радостен след покаянието му или безумен в непокорството му и окончателно наказан. Дано Бог ни даде проповедници като Йоан, които няма да унищожават силата на истината с меките си думи и претенциозност.

Въпрос 5: Кои са необходимите съставки на проповедта, която Бог одобрява?

ГОНЕНИЕТО НА ВЕРНИТЕ ПРОПОВЕДНИЦИ (Матей 14:3-12; 23:34-35; Лука 6:22-23,26; Галатяни 4:15-16)

"...защото Ирод се боеше от Иоана, като знаеше, че той е човек праведен и свет, и го пазеше здраво; и когато го слушаше, вършеше много неща и с удоволствие го слушаше" (Марк 6:20)

"Защото Ирод беше хванал Иоана и беше го вързал и турил в тъмница, поради Иродиада, жената на брат си Филипа" (Матей 14:3)

Тези два стиха са в пълен контраст. Ирод правеше много от нещата, които Йоан, чрез своите проповеди, го беше научил. Той уважаваше Йоан, докато не беше засегнал него и неговата Иродиада. Мнозина обичат доброто проповядване, докато

то е далеч от любимия им грях. Божието послание за всички проповедници е, че за тях е по-добре да бъдат преследвани от грешниците заради тяхната вяръност, отколкото да бъдат проклетни във вечността заради тяхната невяръност.

Пътищата на Господа са неизследими. Той позволи Йоан да бъде обезглавен. Колко загадъчно е провидението Му, което остави живота на толкова свят човек в ръцете на толкова несвяти хора! Ние може да не знаем защо Бог допусна Йоан да стане жертва на злобата на една развратна прелюбодейка, на капризите на едно суетно момиче и на безразсъдството на един глупав пиян цар, който направи от главата на пророка награда за някакъв танц! Но ние сме сигурни, че Всемогъщия Бог определено ще отплати на всеки Негов служител, за всичко, което е издържал или загубил заради името Му. За всеки един страдащ, но верен служител са думите:

"Не бой се от това, което скоро ще пострадаш. Ето, дяволът скоро ще тури някои от вас в тъмницата... Бъди верен до смърт, и аз ще ти дам венеца на живота" (Откровение 2:10)

Въпрос 6: Какво предупреждение за родителите-християни има в историята на Иродиада и дъщеря ѝ?

Йоан умря безславно. Нямаше велики речи над гроба му, нито пишно погребение. Просто неговите последователи дойдоха и вдигнаха обезглавеното му тяло, за да го погребат. Подобно на Йоан и ние може да не бъдем погребани с почести. Нека въпреки това да сме доволни, защото начинът на погребение няма нито да прибави, нито да отнеме от славната ни позиция сред триумфиращите светии в небето.

Въпрос 7: Изброй наградите, които Бог е обещал на верните проповедници на правдата днес.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	6	Псалми	27-28
Вторник	..	7	..	29-30
Сряда	..	8	..	31
Четвъртък	..	9	..	32-33
Петък	..	10	..	34
Събота	..	11	..	35-36
Неделя	..	12	..	37

Урок
№ 62

*ИЗПЪЛНЕНИЕТО С ЧУДЕСА
СЛУЖЕНИЕ НА ХРИСТОС*

Стих за запомняне: *"...как Бог Го помаза със Светия Дух и със сила; Който обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него" (Деяния 10:38)*

Текст: Матей 14:13-36, 15:21-39

Чудотворното служение на Исус Христос, което е тема на нашия урок днес, потвърждава пророчеството на **Исаия 61:1**: ***"Духът на Господа Иеова е на мене; Защото Господ ме е помазал да благовестувам на кротките, пратил ме е да превържа сърцесъкрушените, да проглася освобождение на пленниците, и отваряне затвора на вързаните"***.

Оксфордският речник определя думата 'чудо' като "изненадващо и добре посрещнато действие или събитие, което не следва известните природни закони и затова се мисли, че е причинено от Бог: забележително или неочаквано събитие". Такива свръхестествени и необичайни събития бяха част от мисията на Месия в света. И днес е истина, че мнозина, които с радост Му се покоряват, все още се радват на чудесата на спасение от греха, болестта, демоните, силата на Сатана, снабдяване на нуждите, упазване от опасности и т.н.

Въпрос 1а): *Какво е определението за 'чудо'?*

Въпрос 1б): *Възможни ли са и днес чудеса?*

ИЗЦЕЛЕНИЕ ЧРЕЗ НЕПОКОЛЕБИМА ВЯРА
(Матей 14:13-14; 15:21-31; Деяния 10:38; Изход 15:26; 23:25-26;
Матей 9:29; 8:13)

Изцелението беше една от ползите, които Месия донесе на децата на Царството. Благословенията и благоволенията, които получаваме от Бог чрез Христос, са метафорично наречени **"хляба на децата"** (Матей 15:26). Те включват спасение на тялото, душата и духа. Всяко, истински обърнато към Бога, Божие дете има право на тези придобивки днес. И все пак, това е въпрос на лична вяра. Грешниците също могат да се покаят и да влязат в този завет на благословения.

Въпрос 2: Какво има предвид писанието, когато говори за "хляба на децата"?

Въпрос 3: Как можем да получим изцеление или друго чудо, за което сърцето ни копнее?

Когато тълпите последваха Исус Христос, Той **"се смили за тях, и изцели болните им"** (Матей 14:14; 15:30). Колко освежаващо може да е присъствието на Исус за обезпокоените души! Както го каза един християнски автор: *"присъствието на Христос и Неговото Евангелие прави пустинните места не само приемливи, а желани; то прави от пустинята Едем"*. Имеено истинското присъствие и сила на Бог са това, по което се различават днешните християнски събрания.

За да получиш чудо не е достатъчно да тичаш от едно събрание в друго в преследване на чудеса. Но там, където Исус присъства със Своята чудотворна сила, Той изцелява цялостно и съвършено. Той изцелява тялото от физическите болки и лекува душата и духа от духовните немощи. Той освобождава от силата на греха, демоните и другите пратеници на Сатана. Колко трябва да се молят сериозните християнски работници за Божията сила в църквата днес! Божият план за спасение е всеобхватен.

"Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила... Възлюбений, молих да благоуспяваш и да си здрав във всичко, както благоуспява душата ти" (2 Петрово 1:3; 3 Йоан 2)

От горното се вижда, че е погрешно някой да тича през глава в търсене на чудеса. Това само показва хронична липса на вяра и поведение на нетърпеливост или невежество относно действащата Божия сила.

"Нека ви бъде според вярата ви... както си повярвал, така нека ти бъде" (Матей 9:29; 8:13)

Истинското божествено чудо не е магия, а е резултат от решителна и непоколебима вяра. Случаят със сиропинийката ни представя класически пример за неопровержима вяра: **"И, ето, една ханаанка излезе от ония места и извика, казвайки: Смили се за мене Господи, Сине Давидов; дъщеря ми зле**

се мъчи от бяс” (Матей 15:22). Тази жена беше езичничка, чужденка в държавата Израел, изгубена в греха и встрани от Божия път. (Това е състоянието на всеки грешник днес). Нейната молитва беше настойчива, отчаяна, смислена, искрена и пълна с вяра, докато поведението ѝ беше уважително, смирено, но решително. Нито отношението на Христовите последователи, нито отговорът на Исус можаха да я обезкуражат. Тя беше упорита в искането си. Колко много имаме нужда да се поучим от вярата на тази жена! Тя не позволи на самосъжалението, нито на комплекса за малоценност (дължащ се на езическия ѝ произход), нито на предубежденията, нито на срама или страха от хората, нито на обезкуражението и горчивината на нейното положение да ѝ отнемат нейното чудо. Тези плътски фактори са били бариера за мнозина да продължат да се радват на Божиите чудеса.

Тази езичничка не защитаващо това, което ѝ се полага, а разчиташе на милост. Тя смирено приемаше своето безпомощно положение и беше решена да се измъкне от него. Както някой беше казал: *“Живата, действена вяра ще направи да работи за нас и това, което изглежда, че е против нас. Вярата може да намери насърчение дори в обезкуражението и да се доближи до Бог като хване ръката, която е простряна, за да я изхвърли въвн”*. Такова поведение може да накара всеки грешник да се откаже от бунта си против Бога. И такава вяра може да отключи вратата на благословенията за нуждаещите се светии. Бог е обещал да снабди нуждите на всички вярващи, но Той е определил снабдяването на тези нужди да стане чрез вяра.

Вместо да обвинява Христос или грубо да Го предизвиква, тази жена по-скоро беше готова да се усъмни в себе си. Затова тя се смири още повече, дойде, кланяше Му се и викаше още по-силно: **“Господи помогни ми” (Матей 15:25)**. Нищо чудно, че Исус не можа да отхвърли нейното искане. Трябва да отбележим тук, че нашите молитви могат да бъдат приети, но не е задължително отговорът да дойде веднага. Бог може да се прави, че не им обръща внимание, за да докаже и усъвършенства вярата на Своите люде. Когато отговорите на нашите молитви се отлагат, Бог очаква от нас да се молим повече. Христос изтъкна вярата на сиропиникийката, която очевидно беше повлияла нейното поведение с мъдрост, смирение, кротост, търпение и настойчивост. В това е и тайната за получаване на твоето чудо!

Въпрос 4а: Защо сиропиникийката беше чужденка в държавата Израел?

Въпрос 4б: Кое е забележителното в нейната молба за изцеление?

ЧУДОТОВРНОТО МАТЕРИАЛНО СЪТВОРЕНИЕ (Матей 14:13-21, 15:32-39; 2 Царе 4:42-44; Еремия 32:27)

Христовото въплъщение беше с цел Исус да мине през болките на физическия живот, както всеки от нас днес. Това стана, за да бъдем ние насърчени да разчитаме на Него за снабдяване на нашите телесни нужди и за победа над греха и Сатана. **“Понеже в това дете и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага... Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях” (Евреи 2:18; 4:15).** Исус

изпита глад, жажда и болка и затова знае как се чувстваме ние в подобно положение. Не е чудно, че Той каза на последователите Си: **"Жално Ми е за народа, защото три дни вече седят при Мене и нямат що да ядат"** (Матей 15:32).

Неговото състрадание към тях задвижи силата Му за снабдяване на нуждите им. Няколкото хляба, които имаха учениците Му и при двата случая на нахранване на множествата, бяха чудотворно умножени чрез силата на Бог. Не се появи купчина хляб преди да започне раздаването между хората. Но Господ: **"...взе петте хляба и двете риби, погледна към небето и благослови; и като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците на народа"** (Матей 14:19). Той направи същото със седемте хляба и двете риби, когато бяха нахранени четири хиляди мъже, освен жените и децата. Пророк Елисей направи същото, когато хлябът беше умножен, за да нахрани сто души (**4 Царе 4:42-44**).

Христос не гледаше на това, че има малко количество храна, но вярваше, че чрез чудотворната Божия сила може да нахрани множествата. Един християнски автор запечатва тези събития с думите: *"Онези, които Христос храни, ги храни донасита"*. В Христос има задоволяване за всеки, който положи упованието си в Него. Ние също можем да преживеем чудото на материалното сътворение, ако допуснем Бог в нашето положение. Божието благословение може да направи малко храна да стигне за дълго време (**3 Царе 17:12-16**). Ония, които снабдяват необходимото на другите от малкото, което имат, в края на краищата го умножават.

"Един разпръсва щедро, но пак има повече изобилие, а друг се скъпи без мяра, но пак стига до немотия. Благотворната душа ще бъде наситена и който пои, сам ще бъде напоен" (Притчи 11:24-25)

Духовният извод от тези чудеса на материално сътворение е, че *"служителите никога няма да изпълнят сърцата на хората, ако преди това Христос не напълни ръцете им: това, което Той даде на учениците, те трябваше да го дадат на множествата. Така, поставена в действие, благодатта расте, защото докато другите неща се развалят от употреба, използването на духовните дарове води до тяхното умножаване"*. Християнските работници никога не трябва да чакат за повече или по-големи дарове, за да послужат на нуждите на множествата в нашето поколение. Ако се обхождаме вярно в малкото, което Бог е поставил в нас днес, ще растем в благодатта, благочестието и чудесата на Бога. Днес Божиите хора започват да печелят души по различни начини, от различни неизгодни позиции, уповавайки на Бог за плодородна реколта в службата пред Господаря. Църквата на Бога ще започне да расте лавинообразно, ако днес ние погледнем към Бог за снабдяване, докато се гмуркаме в морето от загиващи души.

Въпрос 5: Как вярващите могат да растат в благодат и да умножават материалното си благосъстояние?

НАВИКЪТ НА ХРИСТОС ДА СЕ МОЛИ В ТАЙНО (Матей 14:23; 26:36; Марк 1:35; Лука 5:16; 18:1)

Исус, въпреки че беше Син на Бога, направи молитвата свой навик. Той обичаше да бъде Сам със Своя Баща, молейки се и размишлявайки. Тайната на Неговата чудотворна сила се крие в личния му молитвен живот. Той побеждаваше Сатана именно чрез молитвата. **"Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски,**

но пред Бога са силни за събаряне крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа” (2 Коринтяни 10:4-5).

Въпрос 6: Каква е тайната на чудотворната сила на Христос?

Чрез молитвата Той получаваше Святия Дух и свежо помазание за ежедневната Си работа. Това е единственият начин вярващите да получат и да задържат силата за тяхното ходене с Господа и за тяхното работене за Господа. Ти не можеш да бъдеш по-свят отколкото е личния ти молитвен живот. И не можеш да се издигнеш в служението си повече, отколкото е молитвения ти живот. Мъжете и жените, които побеждават в битките на живота, са мъже и жени на молитва. Това са тези, които правят подвизи в Божието Царство. И не е чудно, че **”народът се чудеше, като гледаше неми да говорят, недъгави оздравели, куци да ходят, и слепи да гледат. И прославиха Израилевия Бог” (Матей 15:31).**

Онези, които ще победят в днешно време са онези, които са **”в молитва постоянни”** и се молят **”непрестанно”** (Римляни 12:12; 1 Солунци 5:17). Да пренебрегнем Христовата заповед **”бдете и молете се”** е равносилно да поставим душата си и вечната си съдба в опасност. Онези, които са наситени със свидетелства за чудеса в ежедневния си живот, са онези, които наистина се молят.

**ИСУС УТЕШАВА БУРЯТА
(Матей 14:23-33; 8:23-37; Исаия 48:18)**

Никой човек преди това не беше успял да ходи по водата, напук на природните закони. Но Христос го направи! Получил свежа сила от Небето чрез молитвата Си в уединение, Господарят на бурите и моретата ходеше внушително над водата, въпреки бурната нощ.

Учениците бяха предприели това пътуване по заповед на Исус. Но вятърът беше противен на посоката, в която гребяха, а вълните застрашително ги подмятаха. Господ знаеше положението им и дойде да ги спаси. Това ни учи, че когато вървим по Божия път, може да се натъкнем на проблеми и трудности, но те не би трябвало да ни отклонят от него. Колкото по-близо сме до Бога и колкото по-внимателно се пазим в Неговата любов, толкова по-добре ще можем да се справим с нашите страхове и безпокойства.

Въпрос 7: По какви начини можем да срещаме трудности докато изпълняваме Божията воля?

Петър рискува да отиде при Исус по водата. Фактически той вървеше по водата докато не отмахна очите си от Исус и погледна на бурята. Когато ние гледаме на обстоятелствата около нас, ние сме на ръба да паднем. Ние сме родени отгоре чрез силата на Христос, Господарят на всички обстоятелства, Който ни пази да не потънем в тях, да не бъдем смазани от тях и да преинем победоносно през тях. Няма опасност от потъване, когато сме в ръката на Исус. Христовите ръце са все още протегнати към нас, вярващите, за да ни спасят от потъване, както спасиха Петър и го държаха над водата.

Когато Исус влезе в лодката, бурята утихна. Ако искаш да бъдеш спасен от трудностите и бедите в тоя живот, ще трябва да позволиш на Исус да вземе пълен контрол в живота ти. Защото Библията казва: **”Дано би послушал ти заповедите**

Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти като морските вълни” (Исая 48:18). Покани Христос в своя живот и в твоите обстоятелства и шума на бурята ще утихне. Когато Той дойде в твоята душа, вятърът и вълните на живота ще бъдат укротени и ще се възцарят мир и тишина.

Въпрос 8: Как могат да бъдат укротени бурите в нашия живот?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	13	Псалми	38
Вторник	..	14	..	39
Сряда	..	15	..	40
Четвъртък	..	16	..	41-42
Петък	..	17	..	43-44
Събота	..	18	..	45-46
Неделя	..	19	..	47-48
				48

Урок *ЛЮБОВТА И ЕДИНСТВОТО В*
 № 63 *ЦЪРКВАТА*

Стих за запомняне: "...и се стараете в свързката на мира да опазите единството в Духа..." (Ефесяни 4:3)

Текст: Йоан 13:34-35; 1 Йоан 4:7-12, 16-21; Псалми 133:1-3

Преди да си заминете от този свят, Господ се погрижи, щото и след заминаването Му, Неговата работа между хората по земята да продължи. Той постави основите на силна, зряла и непревземаема Църква. Той направи това, чрез установяване на живо общество от хора, които бяха обвързани с особено силни връзки: **вяра** в Христос; доброволно, но непреклонно **усилие** за спасението на света и **любов** един към друг. Това са трите характеристики на християнските последователи и, разбира се, трите елемента, които циментират Църквата в истинско единство. По-късно ние ще се фокусираме върху практическата страна на единството в Църквата, а днес ще наблегнем върху последният елемент, а именно: любовта един към друг.

ВАЖНОСТТА НА ЛЮБОВТА

Когато Исус говори за любовта в нашия текст, Той не говореше на филантропите – светлите хора, които показват любов към ближните си. Той се обърна към братята в духовното семейство - Църквата. Христос предизвикваше сърцата на вярващите към живот, изпълнен с практическа любов един към друг: себеотрицателна, безусловна и от цяло сърце.

Типът любов, който радва Господа, е противоположното на онова, което старата природа на човека проявява: студенина, подозрителност, злоба и завист. Това е характер, който се разкрива в доброжелателство, доверие и взаимопомощ. Ние трябва да се обичаме по начина, по който Христос ни обича. Той ни обича с неизменна, последователна, търпелива любов. Той пожертва Себе Си в любов. Христос, на Голготския кръст, стана символ на любовта; Той е ЛЮБОВ с главни букви. Той е любов повече отколкото е писано на историческите страници, които можем да прочетем. Тъй като Той ни обича, очаква от нас да се обичаме един друг. Исус каза:

"Нова заповед ви давам, да се любите един другичко; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другичко" (Йоан 13:34)

Въпрос 1: С какъв тип любов Господ ни е заповядал да се обичаме?

Любовта между братята е жизненоважна за църквата, на **първо място** защото тя е истинско доказателство за това, че сме Христови последователи. Според Христос именно любовта е едно от нещата, които убеждават света, че ние Му принадлежим. Той казва: **"По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си"** (Йоан 13:35).

Второ: Любовта е белег, че действително сме преживели опитността на спасение. Любовта, която тържествува в нашите домашни групи, кара често пъти външните наблюдатели да изповядат: **"Те наистина са християни, защото се обичат един друг"**. Невярващите разбират малко или никак от доктрини, вероучения или събрания на църквата. Те се оглеждат да видят именно любов, жертвоготовно даване, безусловна грижа и споделяне между братята. Колко уместно е поучението на нашия Господ: **"По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си"** (Йоан 13:35).

Трето: Любовта прави служението плодотворно, защото няма покорство без любов и няма служение без покорство. Затова Исус предупреждава: **"Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди... Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми... Който не Ме люби не пази думите Ми"** (Йоан 14:15,23-24). Истинското доказателство за любовта е подчинението на Христос, покорството на Неговата воля, готовността да похарчиш и сам да се изхарчиш в служене на Него.

Въпрос 2: Защо любовта е крайно необходима за църквата?

ВАЖНОСТТА НА ИСТИНСКОТО ЕДИНСТВО

Псалм 133, последния от нашите текстове, отлично се прилага за християнското общество, за църквата, събрана заедно за поклонение и работа за Господ. Този кратък псалм илюстрира благодатно и описва вярно природата на истинското единство, което свързва хората в едно като братя с едно сърце.

Въпрос 3: Как можем да опишем Псалм 133?

Всички членове на църквата трябва да са вплетени в това единство. Това е молитвата на Христос за Църквата. **"Отче свети, опази в името Си тия, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние"** (Йоан 17:11). Чудно ли е, че Христос се помоли с тази молитва? Спомнете си, че Църквата е тялото на Христос. И Той знае, че Църква, която има единство на целите и духа, е вдъхновена от едно и също желание, да издигне Христовата слава и да привдигне човечеството.

Въпрос 4: Каква е молитвата на Христос за Църквата?

От друга страна, изпълнението на службата на църквата, както и силата ѝ, изискват единство.

Първо: Никоя работа не може да се свърши добре, без силата на сърдечното единство; и не може да има никакво единство без готовността на вярващите да си отстъпват един на друг и да си сътрудничат. Затова, всеки вярващ християнин трябва да уважава другите повече от себе си. Единството призовава към взаимно уважение и обич. Това може да бъде постигнат само чрез характер, който търси да открие най-добрите качества у другите и да им отдаде първостепенна важност.

Второ: Единството, като изящен аромат, привлича хората. Присъствието на единство в Църквата е постоянна покана, макар и без думи, която обаче въздейства резултатно. Чрез единството в Църквата много сърца ще бъдат спечелени и много нозе ще бъдат насочени към мястото, където царуват мир и победа.

Накрая, разбира се най-важен е фактът, че без единството, което нашия Господ изисква от Неговите хора, няма да има никакво божествено благословение; няма да има никаква връзка с **"живота до века"** (Псалми 133:3).

Въпрос 5: Изложи причините, поради които единството е необходимост за църквата?

ТАЙНАТА НА ПРОДЪЛЖИТЕЛНАТА ЛЮБОВ И ИСТИНСКОТО ЕДИНСТВО

Все пак, единството и любовта струват нещо. Ние имаме нужда от специална благодат, за да живеем живот, който води към любов и единство. Ние трябва да тържествуваме над греховното поведение на себеугаждане. И в този смисъл, смирението е най-дълбоката тайна на единството. Смиреният човек оставя настрана своите собствени интереси, за да стане подходящ съд, за да послужи на другите.

Единството и любовта са толкова крайно необходими за Църквата, че никаква жертва от наша страна не е прекалено голяма, за да не я направим. Нищо не заслужава по-гореща молитва от Исусовата: **"да бъдат всички едно"**. Ние всички трябва да работим, за да бъде Църквата пропита с дух на мир, чрез издигането и провокирането на любов и единство, които са неизменните условия за всеки истински успех.

Въпрос 6: Каква е цената на истинското единство?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	20	Псалми	49
Вторник	..	21	..	50
Сряда	..	22	..	51
Четвъртък	Матей	1	..	52-54
Петък	..	2	..	55
Събота	..	3	..	56-57
Неделя	..	4	..	58-59
				48

Урок
№ 64

МОЛИТВА И ПОСТ

Стих за запомняне: "Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо, с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение" (Филипяни 4:6)

Текст: Естир 4:1-17; Лука 11:1-13; Яков 5:13-18

Днес темата за молитвата и поста е жизнено важна за успешният християнски живот и служение. Както никой човек не може да живее без дишане, така и никой християнин не може да остане духовно жив без молитва или без плодовете от поста. Библията има много да ни каже за молитвата и поста.

Въпрос 1а): Какво е молитвата?

Въпрос 1б): Какво е постът?

КАКВО Е МОЛИТВАТА?

Един автор пише: "Молитвата е искреното желание на душата, произнесено или неизразено". От Библията знаем, че молитвата е общуване с Бога. Тя е копнежа на душата по Бога (**Псалми 42:1-2**), вик или смирена молитва (**Изход 22:23**), зов на децата към Ощеца (**Матей 6:6**), инстинкт, който трябва да бъде изразен (**Лука 18:7,13**), настоятелно умоляване (или призоваване) на Господа (**Изход 32:11; Деяния 7:59**), изливане на сърцето (**Псалми 62:8**) и търсене лицето на Господа (**Псалми 27:8**).

Въпреки, че молитвата би трябвало да бъде най-естественото нещо за смъртния

човек, все пак, плътта често е най-нежелаеща да се моли. Затова Бог е счел за необходимо да даде указания относно молитвата в Писанието. Старият и Новият Завет изобилват с най-различни варианти на заповедта да се молим. Всички хора са призовани да търсят лицето на Господа, а от неправедните се изисква да изоставят пътищата си в молитва на покаяние (**Исая 55:6-7**). На вярващите е заповядано да искат, да търсят и да хлопат (**1 Летописи 16:11; Матей 7:7-11**). Призовани сме да се молим по всяко време (**Филипяни 4:6**) и непрестанно (**1 Солунци 5:17**).

БИБЛЕЙСКИ ПРИМЕРИ ЗА МОЛИТВА

Писанието пояснява, че ние можем да се молим по всяко време и на всяко място (**1 Тимотей 2:8**). Имаме много примери, които ни сочат колко уместно е ежедневно молене сутрин (**Псалми 5:3**), нощем и денем (**Псалми 88:1; Лука 6:12; 2:37**), три пъти на ден (**Псалми 55:17; Даниел 6:10**), непрестанно (**1 Солунци 5:17**).

Въпрос 2а): *Защо е необходимо да се молим?*

Въпрос 2б): *Колко често трябва да се молим?*

Няма твърдо установено правило за това в какво положение да се молим. Библията ни разкрива различни положения: преклонение, коленичене (**Псалми 95:6; Римляни 14:11; Изход 4:31**), падане по лице (**3 Царе 8:54**), изправяйки се, сядайки, лягайки, гледайки нагоре, издигайки или простирайки ръцете си (**1 Тимотей 2:8; Изход 9:29**). Други форми включват плач, говорене, агонизиране и стенене. Очаква се, когато някой се моли да си затвори очите, за да не се разсейва. Затварянето на очите в молитва дава възможност на вярващия да се спаси от всички неща, които му пречат да се концентрира върху Господа.

Въпрос 3: *Спомени четири възможни пози за молитва.*

КОЕ СПОМАГА И КОЕ ПРЕЧИ НА ПРЕОДОЛЯВАЩАТА МОЛИТВА

Бог отговаря на молитвите. Примерите на хора в Библията, които са получили отговори на молитвите си, включват хора като Авраам, Мойсей (**Изход 15:24-25**); Исус Навиев, Гедеон, Анна, Самуил, Соломон (**3 Царе 3:11-13**), Илия, Елисей, Езекия, Йосафат (**2 Летописи 18:31**), Ездра, Захария (**Лука 1:13**) и ранната църква (**Деяния 4:31**). Бог обещава да отговаря на молитвите (**Псалми 91:15; Лука 11:9; 1 Йоан 3:22**).

Новият Завет ни изяснява, че единствената форма на молитва, на която Бог отговаря, трябва да е принесена към Отца (**Матей 6:6; Йоан 16:23; Ефесяни 3:14**), чрез Господ Исус Христос (**Йоан 16:23-24; Матей 18:20**). От нас се иска да се молим постоянно и във вяра (**Марк 11:24**), с цяло сърце (**Еремия 29:13**), с простителен дух (**Марк 11:25**), с настойчивост и постоянство (**Лука 18:1**), в праведност и покорство (**1 Тимотей 2:8-9; 1 Йоан 3:22**).

Ето някои от причините, поради които една молитва може да остане неотговорена: непокорство (**Второзаконие 1:42,45**), таен грях (**Псалми 66:18**), пренебрегване на милостта (**Притчи 21:13**), закоравяване (**Захария 7:13**), виновност за чужда кръв (**Исая 1:15**), съмнение (**Яков 1:6-7**) и себеоправдание (**Яков 4:3**).

Въпрос 4а): *Спомени три условия за молитва и три пречки пред молитвата.*

Въпрос 46): *Спомени четирима души в Библията, на чиито молитви Бог е отговорил.*

ДУХОВНИЯТ ПОСТ И ПОЛЗИТЕ ОТ НЕГО **(Исая 58:3-12; Матей 6:16-18; 17:19-21)**

Постенето е библейско, полезно духовно упражнение, което може да извърши велики неща, когато се прави в комбинация с молитва и вяра. По същество постът е лишаване от храна (твърда или течна). Гръцката дума "neshto", преведена като "пост", е съставена от двете думи "ne" (нищо) и "eshto" (да ям).

Да постиш не е въпрос на избор, а въпрос на задължение (**Матей 6:16**). Господ Исус Христос учеше последователите Си, че постът е необходимо и възнаградено духовно упражнение, в което Той очаква ние да вземем участие. Както хора от различни социални слоеве в Стария Завет - царе, пророци, светии, грешници, мъже, жени и деца постеха (с постигане на резултати), така и в Новия Завет вярващите са призвани да постят. Примери за хора в Библията, които са постили, са: Мойсей (**Изход 34:28**), Ахав (**3 Царе 21:27**), Ездра (**Ездра 10:6**), Даниил (**Даниил 10:3**), Христос (**Лука 4:1-2**), Павел (**Деяния 9:9**), водачите на антиохийската църква (**Деяния 13:2**), Павел и Варнава (**Деяния 14:23**). Господ очаква от вярващите да постят (**Матей 9:15**).

Въпрос 5: *Защо постенето е задължително за всички вярващи?*

Някои хора имат определени възражения срещу поста, но писанията дават отговор на всяко едно от тях. Противно на възраженията на някои християни, постенето не беше отменено с отмяната на Мойсеевия закон (**2 Коринтяни 6:5**). Нито пък постът прави някой да изглежда като фалшив пророк, фарисей или невярващ. Исус не препоръча поста на никой от последните трима, които уповават на себе си и презират другите (**Лука 18:9,14**). Не е законническо да постиш редовно, нито е погрешно да се присъединиш към група, която пости.

Постът подкрепя молитвата на вярващия, когато е под наказание (**2 Царе 12:16-23**), под осъждане (**3 Царе 21:27**), в нужда или опасност (**Ездра 8:21; Естер 4**). Той също помага, когато някой е обезпокоен (**Даниил 6:18**), в затруднение (**Деяния 27:9,33**), в духовен конфликт (**Матей 4:1-11**) или в процеса на служение (**Деяния 13:1-3**).

Въпрос 6: *Спомени три ситуации, при които постът подпомага молитвата на вярващия.*

Постът извършва много добри неща в живота на вярващия. Това включва смирение на душата пред Бога (**Псалми 35:13; 69:10**), потискане на апетита с цел да имаш повече време да търсиш Господа (**2 Царе 12:16-23**), фокусиране вниманието върху Бога, изключвайки всичко друго (**1 Коринтяни 7:5**). Нещо повече, то помага в изпитания (**Матей 4:1-11**), помага при упражняването на сила върху демони (**Матей 17:14-21**) и прави молитвата мощна и резултатна.

Въпрос 7: *Спомени три преимущества на поста.*

Все пак, ние не се нуждаем да постим, за да получим даровете на спасение, освещение или кръщение в Святия Дух. Единственото условие за тяхното получаване е вяра (**Лука 11:13**). От друга страна, извънредно дългото постене,

което може да навреди на здравето ни, трябва да се избягва **(1 Царе 14:24-28)**. Небиблейско е да постим толкова дълго, че физическите ни сили да ни напуснат.

Ако вярващите и християнските работници поставят в действие духовните принципи за пост и молитва, със сигурност ще се радваме на непрестанна пълнота от небесни благословения. Постът и молитвата са безценни инструменти за получаване на благодат и победа. Вярващият, който търси лицето на Бога чрез молитва и пост, издържа, за да спечели неизброими духовни благословения.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	5	Псалми	60-62
Вторник	..	6	..	63-65
Сряда	..	7	..	66-67
Четвъртък	..	8	..	68
Петък	..	9	..	69
Събота	..	10	..	70-71
Неделя	..	11	..	72

Урок *СВЕЩИННАТА И СВЕТСКИТЕ* № 65 *УДОВОЛСТВИЯ*

Стих за запомняне: *"И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, гдето седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното"* (Колосяни 3:1-2)

Текст: 1 Йоан 2:15-16; Исаия 3:16-26

Има разделителна линия, която божествено минава през цялата история на човешкия род - минало, настояще и бъдеще. От едната страна на тази линия е Църквата, невидимият събор на всички изкупени души, чийто живот, поведение, характер, вкус, стил на живот и всичко останало у тях, е продиктувано от Христос. От другата страна на тази линия е светът, порочната зла система, натрапена от дявола, която намира подходящ израз във вкуса, стила на живот, характера, поведението, езика, облеклото, забавленията и отдиха на нейните последователи. Затова "светщина" се нарича всяко съгласие, със светските системи, обичаи, облекла и украси. Няма пресечна точка между света и Църквата. Те са две несъвместими системи. Светът не трябва да бъде допуснат в Църквата; а където се е промъкнал тайно, трябва да бъде изхвърлен вън. Христос идва за чиста Църква без петно, бръчка или друго такова нещо.

Църквата и всичките ѝ членове трябва да бъдат напълно очистени от света - от ценностната му система и традиции. Затова Библията ни казва: **"Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца"** (1 Йоан 2:15)

Въпрос 1: *Каква е връзката между света и Църквата?*

Светщината започва от сърцето. Това е тайна вътрешна наклонност и по-късно копнеж за капризите, хрумванията и маниерите на света. Окончателно то се изявява в стила на обличане. Когато хората от света (твоите приятели, колеги, роднини, съседни) диктуват и определят твоят начин на обличане, ти вече си станал светски. Когато сърцето ти започне да копнее по тенденциите на тоя свят, по модите и ругатните на света, светщината вече се е настанила в него. Когато сватбите, които се водят "християнски", следват всички традиции, стилове, поведение и показност, наблюдавани в сватбените церемонии на грешниците, светщината вече се е настанила там.

Въпрос 2: Какво представлява светщината и откъде започва?

Бог ни предупреждава в Словото Си: **"Прелюбодейци! не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога"** (Яков 4:4)

Нито евангелието на Господ Исус Христос, нито посланията на апостолите дават позволение на християните да водят светски начин на живот или да се обединяват под каквато и да е форма със света. Вярващият трябва да се отдели от света.

Въпрос 3: Каква трябва да е позицията на вярания спрямо света?

ИЗЯВЯВАНЕ НА СВЕТЩИНАТА

(1 Йоан 2:15-17; Исаия 3:16-24; Яков 3:15; Матей 24:38)

Библията ни рисува картината на света с нейните истински цветове. И освен това, тя заявява по много начини и на много места, че светът е плътски, дяволски, осъден и рушащ се. Облеклото е една област, където светщината в сърцето говори високо и ясно. Християните не трябва да се обличат както светът се облича. Духът, който диктува моделите на света, е дяволски. Той процъфтява върху почвата на греховните страсти и покаяние, които не знаят отдиш, докато не направят човека похотлив и не го накарат окончателно да извърши грях. Този дух и продиктуваните от него маниери или облекла са постоянно и продължаващо отклонение от Бог, святостта и праведността. Влачещите се поли с шлейфове, минижупа, полите с дълги цепки, разкопчаните отпред облекла, облеклата с гол гръб, без ръкави и тям подобни, които разкриват определени места от женското тяло, произхождат от дявола, който иска да хвърли мъжете в огъня на страстта. Когато сестрите в църквата започнат да се обличат така, църквата е станала светска. Необходимо е покаяние.

Украшенията, копирани от света, които, най-малко, отразяват тщеславието на живота и копнежа на плътския дух, са светски и трябва да бъдат избягвани като чума. Такива са разточителните украси на жилища или коли, използване на прозрачни материи за облеклата, носене на мънистени огърлици, както са правели езическите племена в старо време, използването на пудри, допълнителни кичури за вграждане в косата, подхранващи гордостта позлатени дрехи, пръстени и бижутерия.

Някои майки-християнки пробиват ушите на техните деца, за да им сложат обеци. Ако беше необходимо, Бог щеше да ги направи с дупки на ушите. Ако беше необходимо като жертва, щеше да ни даде заповед. Чудно е как майките гледат болезненото промушване на ушите на дъщерите си, само и само за да изглеждат като света. Със сигурност зад това стои дух.

Светщина виждаме и в церемониите. Когато една сватба е съпроводена с всичко,

което придружава светските сватби - наемане на коли, вземане на дрехи под наем за женитбата, прекомерни разходи, които понякога граничат със задлъжнялост, видео-документиране на събитието, особено с мотиви на гордост и показност, пръстени, нескромни дрехи, публично танцуване - такава сватба е светска. Водещите принципи на християнина са скромност и приличие.

"Радвайте се всякога в Господа; пак ще кажа: Радвайте се. Вашата кротост да бъде позната на всичките човеци; Господ е близо" (Филипяни 4:4-5)

Освен дрехите, церемониите и украшенията, има някои мероприятия, които са по същество светски, греховни и претрупани. Когато дадена среща се прави, за да подхранва плътските желаниа, да разпали умовете и да отхвърли скърбите, които са необходими, за да се приготви едно сърце за семето на Божието Слово, дискотеките или техните религиозни еквиваленти, т.нар. 'хвалителни-събрания' - християните трябва да стоят далече от такива неща. Такова събрание е светско. Такива са ритуалите по даването на титли и звания. Небесните поклонници няма какво да правят на някакви сбирки, в които се използват някакви маски. Локалните, племенните и общоцърковните събори, събиращи т.нар. 'вярващи от всички църкви', сбирките по фризьорски и бръснарски салони за шеги и закачки, както и родовите срещи, не бива дори да се доближават. Истинските сериозни християни се пазят от такива събрания. Обкръжението на такъв род сбирки е плодотворна почва, на която плътта процъфтява. Модните тенденции, невероятно съревнование кой как изглежда, пожеланието на очите и гордостта на живота, които процъфтяват на тези сбирки, не могат да ни помогнат да се фокусираме върху небето. Ако не друго, то те просто охлаждат силата в сърцата на християните и загасят тлеещия огън в сърцата на новоповярвалите. Господ ни заповядва да избягваме всичко, което прилича на зло.

Въпрос 4: Къде и как се изявява светът?

ОПРАВДАВАНЕ НА СВЕЩИНАТА

Някои християни искат да имат най-доброто от два свята. Те искат всички привилегии на Божието Царство и в същото време до побъркване жадуват за блясъка на света. Такива вярващи оправдават светщината. Жалко! Те пренебрегват фундаментални истини и принципи, заложили в Божието Слово. Те са ония, които преместват **"стари межди"** (Притчи 22:28; 23:10; Осия 5:10) и отнемат от **"думите на тая пророческа книга"** (Откровение 22:19).

"Аз свидетелствувам на всекиго, който слуша думите на пророчеството в тая книга: Ако някой притури на тях, Бог ще притури върху него язвите, написани в тая книга, и, ако някой отнеме от думите на тая пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от светия град, които са описани в тая книга" (Откровение 22:18-19)

Въпрос 5: Какви са вечните последици от светщината?

Как тези модерни еретици оправдават светщината?

Онези, които се отдават на светските облекла и украшения, и упорстват, дори и след като са познали истината, казват, че техните нескромни облекла са с цел да се разшири Божието Царство. Те се присъединяват към грешниците в техните светски стилове и в процеса на общуването им с тях ги канят в Царството на Бог. Те убедително заявяват: "Присъедини се към тях, за да ги спечелиш!". На това ще отговорим с думите, които казва Писанието:

"И недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено" (Римляни 12:2)

Част от тези, които се обличат светски, твърдят, че няма значение как си облечен, ако спасението е в сърцето ти. Но те бъркат! Ако нашите сърца са спасени и примирени с Господа, това неминуемо ще се отрази на външния ни облик и поведение.

Някои, отчаяно търсеци предтекст и извинение да бъдат като света, имат за свои примери водачите на т.нар. Западна или Американска Църква, които живеят в Холивудски стил, украсени с бижута и горди в разточителността си. Те забравят, че Исус ни учеше да бъдем като Него, а не като някой проповедник: **"Ако дойде някой при Мене, и не намрази баща си и майка си, жена си, чадата си, братята си, и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик. Който не носи своя кръст и не върви след Мене, не може да бъде Мой ученик"** (Лука 14:26-27).

Има такива, които казват, че ако не се обличат светски, ще загубят работата си. Затова те отстъпват като телета, потопяват се в света и потъват в духовна дрямка, похъркващи в обятията на светщината. Какъв ужасен път към духовна смърт и вечно отделяне от Бог. Онези, които се предават на светщината под прикритието на подобни доводи, забравят, че Писанието казва: **"Съхранил съм думите на устата Му повече от нужната си храна"** (Йов 23:12). Те вероятно са забравили, че душите им трябва да бъдат принесени в жертва, но не на олтара на светщината. Нали ненапразно Господ учеше последователите Си: **"Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави"** (Матей 6:33). Християни, които не могат да решат какво да правят с такава работа, сигурно са забравили, че **"Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и хвърли го; защото по-добре е за тебе да погине една от телесните ти части, а не цялото ти тяло да бъде хвърлено в пъкъла"** (Матей 5:29).

Въпрос 6: Спомени някои извинения, които хората намират, за да оправдаят светщината.

СВЕТСКИТЕ УДОВОЛСТВИЯ

Модерните технологии, безделният ум и лекомисленият стремеж към пари за сметка на душата, са напълнили нашите градове с всякакви видове забавления и места за "убиване на времето" или, меко казано, места за "развлечения". Модерните компютърни игри, бiliarд, телевизионните игри и т.н. са начини за разсейване на ума и отвличането му от важната и сериозна тема за вечните последствия. Това е опасен наклон! Вярващи, бдете!

ОПАСНОСТИТЕ ОТ СВЕТЩИНАТА И СВЕТСКИТЕ УДОВОЛСТВИЯ

Първо: Светщината не е само опасна, но и смъртоносна. Последствията от нея са описани в Библията с много негативни термини. Яков разкрива светския християнин като враг на Бога и приятел на света (**Яков 4:4**).

Второ: Светщината води до отстъпване от вярата. Склонността към светското е един от най-ранните симптоми за отстъпването от вярата.

Трето: Допускането на светщината в Църквата води до изгубване на убеждението и, окончателно, до поквара на ума на Божието дете.

Четвърто: Допускането на светщината в личния живот или в местното събрание ще доведе до намаляване и дори до пълно изгубване на Божието присъствие и сила.

Пето: Светщината не позволява изграждането на богоугодни домове.

Шесто: Пожеланието за светски неща предизвиква плътска конкуренция в църквата.

Седмо: Светщината си навлича Божия гняв и това, понякога, е фатално.

Осмо: Светските забавления отслабват църквата като цяло и личностите поотделно, тъй като хората губят ценно време за незначителни и суетни неща. Когато членовете на църквата са се предали на развлечения, за нещата с вечна стойност, като благовестяване или посещения, няма много време или изобщо няма време.

Девето: Светщината разрушава бъдещето на църквата и прави от членовете ѝ номинални християни. Затова тя трябва да се избягва като язва. И младите, и възрастните в Църквата трябва да мобилизират енергията и ресурсите си в единна борба срещу светщината.

Въпрос 7: Какви са присъщите на светщината опасности?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	12	Псалми	73
Вторник	..	13	..	74
Сряда	..	14	..	75-76
Четвъртък	..	15	..	77
Петък	..	16	..	78
Събота	..	17	..	79
Неделя	..	18	..	80

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията да видят дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”

Марк 12:24

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
